

Nàng công chúa lơ lửng

-The Light Princess-

Tác giả: George MacDonal

Người dịch: Ngọc Thủy (Rosalina)

Giám sát: Uyên Đào

Soát lỗi: Thanh Hằng (nnth)

Biên tập: Thu Anh (Cóm)

Thiết kế bìa: Cát Huyền (VarinX)

Sách điện tử của dự án Gutenberg về Nàng công chúa lơ lửng của tác giả George MacDonald - xuất bản năm 1864. [Ebook #697]

Sách điện tử này dành cho bất kỳ ai sử dụng ở bất kỳ đâu miễn phí và hầu như không có bất kỳ hạn chế nào. Bạn có thể sao chép, cho đi hoặc sử dụng lại theo các điều khoản của Giấy phép Dự án Gutenberg đi kèm với sách điện tử này hoặc trực tuyến tại www.gutenberg.org

* Mục lục *

Chương 1 ~ Cái gì cơ! Không có đứa trẻ nào?	4
Chương 2 ~ Chỉ mỗi tôi à?	6
Chương 3 ~ Đứa bé không thể là con chúng ta	9
Chương 4 ~ Con bé đang ở đâu?	12
Chương 5 ~ Phải làm gì đây?	15
Chương 6 ~ Con bé cười quá nhiều	19
Chương 7 ~ Thử Siêu hình học	22
Chương 8 ~ Thử một giọt nước	28
Chương 9 ~ Để ta xuống như cũ	33
Chương 10 ~ Ngắm trăng	41
Chương 11 ~ Tiếng rít...!	45
Chương 12 ~ Hoàng tử đâu rồi?	50
Chương 13 ~ Ta ở đây	53
Chương 14 ~ Anh thật tốt bụng.	58
Chương 15 ~ Mưa rồi kìa!	66

Chương 1 ~ Cái gì cơ! Không có đứa trẻ nào?

Ngày xưa ngày xưa, xưa đến nỗi tôi không còn nhớ là từ bao giờ, có một vị vua và một vị hoàng hậu hiếm muộn.

Nhà vua lẩm bẩm, "Tất cả các hoàng hậu ta biết đều sinh con, có người sinh ba, có người sinh bảy, và có người lên đến mười hai. Còn hoàng hậu của ta thì không sinh lấy một đứa. Ta cảm thấy thật tệ." Vì vậy, ngài đã thử nổi cáu với vợ. Nhưng nàng chẳng phiền lòng gì vì nàng là một hoàng hậu nhân từ. Thế là nhà vua thực sự phát bực. Hoàng hậu giả vờ coi đó chỉ như một trò đùa, và một trò đùa cũng rất tốt.

"Tại sao nàng không thể sinh con cho ta, ít nhất là một đứa con gái?" ngài nói. "Ta không bảo *con trai*, vì ta còn không dám mong chờ đến nó."

"Thiếp biết, thưa đức vua, thiếp rất xin lỗi," hoàng hậu nói.

"Tốt nhất là nàng nên thấy thật sự như thế," nhà vua vắn lại, "đừng chỉ lợi dụng điều đó, lẽ tất nhiên là như vậy."

Nhưng ngài không phải là một vị vua xấu tính. Trong bất cứ vấn đề ít quan trọng nào, ngài sẽ thoải mái để cho hoàng hậu tự do làm theo ý mình. Tuy nhiên, đây lại là một vấn đề của quốc gia.

Hoàng hậu mỉm cười.

Nàng nói, "Ngài phải kiên nhẫn với một quý bà, ngài biết mà thưa đức vua."

Quả thật, nàng là một hoàng hậu rất tốt bụng. Nàng đã đưa ra lời xin lỗi từ tận đáy lòng khi mà không thể làm hài lòng nhà vua ngay lập tức.

1 Cái gì cơ! Không có đứa trẻ nào?

Nhà vua cố gắng trở nên kiên nhẫn, và rồi ngài đã đạt được kết quả. Nó còn hơn cả điều ngài xứng đáng nhận được vì cuối cùng, hoàng hậu đã sinh cho ngài một cô con gái - một cô công chúa nhỏ đáng yêu như ngài đã yêu cầu.

Chương 2 ~ Chỉ mỗi tôi à?

Ngày gần kề lễ rửa tội của đứa con mới sinh, đức vua đã tự tay viết tất cả các thiệp mời. Tất nhiên là sẽ có vài người sẽ bị bỏ quên.

Đó không phải là vấn đề nếu ai đó bị bỏ quên, chỉ là bạn cần phải xem đó là người nào. Thật không may, nhà vua vẫn quên mất một người dù ngài không cố ý, đó là Công chúa Makemnoit. Điều này thật khó xử vì công chúa là em gái của nhà vua; và ngài đáng lẽ không nên quên mời em gái mình. Nhưng vì bà ngày trước bất đồng với vị vua già-cha của họ, đến nỗi ngài đã không nhớ tới con gái khi viết di nguyện của mình, nên nó trở nên dễ hiểu khi anh trai bà quên viết thư mời gửi cho bà. Nhưng mối quan hệ tồi tệ này không đáng để bạn lưu tâm đến họ. Tại sao lại không? Nhà vua không thể biết được nơi trú ẩn của bà ấy, đúng không?

Bà ta là một sinh vật chua ngoa và cay nghiệt. Những nếp nhăn của sự khinh thường đan xen với những nếp nhăn của sự già nua. Chúng khiến cho khuôn mặt ấy trông như một miếng bơ đầy nếp gấp vậy. Nếu một vị vua có thể được biện hộ khi quên bất kỳ ai, thì vị vua này được biện hộ cho việc quên em gái của mình, ngay cả tại lễ rửa tội.

Vẻ ngoài bà ta cũng có vẻ rất kỳ quặc. Cái trán rộng bằng tất cả các phần còn lại trên khuôn mặt, tưởng như một vách đá sừng sững. Khi tức giận, đôi mắt ti hí lóe lên ánh xanh lam. Khi ghét ai đó, đôi mắt ấy lại tỏa ánh vàng và xanh lá cây. Đôi mắt trông sẽ ra sao khi bà ta yêu ai đó, tôi không biết; vì tôi chưa bao giờ nghe nói về việc vị công chúa này yêu ai khác ngoài bản thân mình, và tôi không nghĩ rằng bà ấy có thể làm được điều đó mà không quen với chính con người mình trước, theo cách nào đó.

Nhưng điều biến việc làm của nhà vua trở thành một việc khinh suất—đó là bà ta cực kì ranh mãnh. Thực ra, bà ta là một phù thủy; và nếu bà ta bỏ bùa người nào đó, hẳn sẽ nhanh chóng nếm đủ. Bà ta đã đánh bại tất cả các nàng tiên độc ác trong sự gian xảo, và tất cả những người thông minh trong sự khôn khéo. Bà ta xem thường tất cả những phương cách mà chúng ta đã đọc trong sử sách, trong đó các tiên nữ và phù thủy bị xúc phạm đã tìm cách trả thù. Thế nên, sau khi chờ đợi trong vô vọng một lời mời, cuối cùng bà ta đã quyết định sẽ đi đến đó dù không có thư mời. Rồi bà ta sẽ làm cho cả gia đình khốn khổ, cho đáng vị trí của bà là một công chúa.

Bà đã diện bộ váy đẹp nhất để đi vào cung điện. Bà được tiếp đón tử tế bởi vị quốc vương đang rất hạnh phúc, người không nhớ là ngài đã không mời bà rồi dẫn bà đến nhà nguyện hoàng gia. Khi tất cả đã tụ tập quanh bình đựng nước thánh, bà đi đến bên cạnh và ném một thứ gì đó xuống nước, rồi vẫn giữ một thái độ kính cẩn cho đến khi nước đó được thoa lên mặt đứa trẻ. Nhưng khi nghi thức đang diễn ra, bà quay vòng tròn tại chỗ ba lần và lẩm bẩm những từ này, đủ lớn để những người bên cạnh nghe thấy:

"Ánh sáng linh hồn, dưới sự mê hoặc của ta,

Ánh sáng cơ thể, ở mọi nơi,

Không bao giờ làm mòn cánh tay con người—

Chỉ làm tan nát trái tim cha mẹ người! "

Tất cả họ đều nghĩ rằng bà bị mất trí và cứ lặp lại một bài hát trẻ con ngu ngốc nào đó. Thế mà toàn bộ bọn họ đều thấy rùng mình. Trái lại, đứa bé bắt đầu cười âm lên, trong khi người vú em giật mình, nén tiếng khóc vì nghĩ rằng mình đã bị tê liệt. Cô ấy lặng lẽ siết chặt lấy nó dù không thể cảm nhận được đứa trẻ trong vòng tay của mình nữa.

Trò phá phách đã xong.

Chương 3 ~ Đứa bé không thể là con chúng ta

Người cô xấu xa đã lấy mất tất cả trọng lực của đứa trẻ. Nếu bạn hỏi tôi làm sao điều này lại có thể xảy ra, tôi sẽ trả lời, "Theo cách dễ nhất trên đời. Bà ta chỉ việc phá hủy lực hấp dẫn." Vì công chúa già là một nhà triết học am hiểu mọi chi tiết của các định luật hấp dẫn như thể cái dây giày của bà ta. Và cũng là phù thủy, bà ta có thể xóa bỏ những quy luật đó trong chốc lát, hoặc ít nhất là làm tắc nghẽn bánh răng và làm gỉ các ổ trục của chúng đến mức chúng không còn hoạt động được nữa. Nhưng chúng ta có nhiều việc để làm với chuyện gì xảy ra tiếp theo hơn là tò mò cách phép thuật đó hoạt động.

Rắc rối đầu tiên xuất phát từ sự thiếu thốn khổ sở này là lúc người vú em bắt đầu thả nổi em bé, thế là nó bay khỏi tay cô lên trần nhà. Vui vẻ làm sao, chính lực cản không khí lại là thứ làm sự nghiệp đang đi lên của vú em bị dập tắt trong gang tấc. Em bé vẫn giữ nguyên tư thế như khi rời khỏi vòng tay của vú, nằm ngửa trên không, vừa đá vừa cười thích thú. Vú kinh hãi nhảy tới chỗ cái chuông và khẩn cầu người hầu hãy mang cái bậc thang lên đây ngay lập tức. Vừa run rẩy, vú em vừa leo lên từng bậc. Cô phải đứng trên bậc cao nhất rồi với tay lên để có thể tóm được cái đuôi áo đang trôi nổi của đứa bé.

Khi chuyện kỳ lạ được lan truyền, nó đã tạo ra một vụ náo động khủng khiếp trong cung điện. Sự kiện mà đức vua phát hiện ra điều này chính là sự trải nghiệm của người vú em kia được lặp lại lần nữa. Ngạc nhiên vì cảm thấy không có sức nặng nào khi đứa con được đặt trong vòng tay của mình, ngài bắt đầu thả em bé lên, mà không phải xuống. Đứa trẻ từ từ bay lên trần nhà giống lúc trước, và nằm lơ lửng với sự thoải mái và hài lòng, biểu lộ qua tiếng cười nhỏ của cô bé. Nhà vua đứng nhìn chòng chọc không nói nên lời, và run rẩy đến nỗi râu của ông rung lên như cỏ trước gió. Cuối cùng, ngài quay

sang hoàng hậu, người cũng đang kinh hoàng như mình. Ngài thở hổn hển, chăm chăm nhìn vợ và lắp bắp:

"Đứa bé *không* thể là con chúng ta, hoàng hậu à!"

Hoàng hậu sáng suốt hơn nhà vua, đã bắt đầu nghi ngờ rằng "chuyện này xảy ra là có nguyên nhân."

"Thiếp chắc chắn đứa bé là con chúng ta," nàng trả lời. "Nhưng đáng lẽ chúng ta phải trông chừng nó trong lễ rửa tội kĩ hơn. Những người không bao giờ được mời thì không nên có mặt."

"Ồ!" Nhà vua nói, gõ vào trán bằng ngón trỏ, "Ta biết rồi. Ta đã phát hiện ra. Nàng không nhận ra sao, hoàng hậu? Công chúa Makemnoit đã yểm phép con bé."

"Đó là những gì thiếp muốn nói." hoàng hậu trả lời.

"Ta cầu xin sự tha thứ của nàng, tình yêu của ta. Ta đã không nghe nàng.— John! Mang cái bậc để ta bước lên ngai vàng tới đây."

Vì ngài là một vị vua trông nhỏ bé so với một ngai vàng khổng lồ, giống như bao vị vua khác.

Các bậc ngai vàng được mang đến rồi được kê lên bàn ăn. John đứng trên đỉnh của chúng. Nhưng hắn không thể với tới cô công chúa nhỏ đang trôi nổi như một đám mây hình em bé biết cười giữa không trung, liên tục vẫy vùng.

"Cầm lấy cái kẹp, John," đức vua vừa nói vừa đứng lên bàn rồi đưa chúng cho anh hầu.

Bây giờ John đã có thể với tới công chúa nhỏ, và cô bé đã được kéo xuống nhờ cái kẹp.

Chương 4 ~ Con bé đang ở đâu?

Một ngày hè đẹp trời, một tháng sau sự mạo hiểm đầu đời của công chúa nhỏ, cô bé được theo dõi rất cẩn thận và đang nằm trên chiếc giường trong phòng riêng của hoàng hậu, ngủ say. Một cái cửa sổ đang mở vì trời đã trưa và lại oi bức, oi bức đến nỗi công chúa nhỏ chỉ được bao bọc trong mỗi giấc ngủ mỏng manh êm đềm của nàng. Hoàng hậu vào phòng, không quan sát thấy em bé đang ở trên giường, liền mở một cửa sổ khác. Một cơn gió thần tiên tinh nghịch đã nắm lấy cơ hội nó đã chờ từ trước, xông vào qua một ô cửa, đi tới chiếc giường nơi công chúa nhỏ đang nằm, bắt lấy cô bé như cuốn một mảnh khói hoặc một hạt giống bồ công anh, mang đi cùng nó qua ô cửa đối diện, biến mất. Hoàng hậu đi xuống lầu, hoàn toàn không biết gì về sự mất mát mà mình vừa lỡ gây ra.

Khi vú em quay trở lại, cô cho rằng hoàng hậu đã bế con đi. Vì lo sẽ bị trách mắng, cô đã không tìm hiểu sự việc ngay lập tức. Nhưng vì không nghe thấy gì cả, vú em trở nên bất an. Cô đi một đoạn dài đến phòng khuê, nơi cô tìm thấy hoàng hậu.

"Xin người, thần có thể đưa công chúa đi không?" Vú em nói.

"Con bé đang ở đâu?" Hoàng hậu hỏi.

"Xin hãy tha thứ cho thần. Thần biết sai rồi ạ."

"Ý người là sao?" hoàng hậu nói, vẻ mặt nghiêm nghị.

"Ôi! Đừng làm thần sợ hãi, hoàng hậu!" Cô vú em chấp tay.

Hoàng hậu nhận thấy có điều gì đó không ổn, rồi ngã xuống ngất xỉu. Người vú em vội vã chạy quanh cung điện, hét lên "Em bé! Em bé!"

Mọi người chạy tới phòng của hoàng hậu. nhưng hoàng hậu không thể đưa ra mệnh lệnh nào.. Tuy nhiên, họ nhanh chóng phát hiện ra rằng công chúa nhỏ đã mất tích. Thế là trong một khoảnh khắc, cung điện giống như một bầy ong vỡ tổ trong khu vườn; và trong một phút tiếp theo, hoàng hậu bừng tỉnh bởi một tiếng hét chói tai và những tiếng vỗ tay. Họ đã tìm thấy công chúa đang ngủ say dưới một bụi hoa hồng nơi mà cơn gió nhỏ yêu kiều đã bế em đến, hoàn thành trò đùa nghịch của nó bằng cách giữ những cánh hoa hồng đỏ lên khắp người đứa trẻ ngây thơ đang ngủ. Giật mình vì tiếng ồn ào của những người hầu, công chúa thức giấc. Bực mình kèm theo thích thú, cô bé tung những cánh hoa hồng ra khắp các hướng, giống như một cơn mưa phùn nhẹ nhàng trong ánh hoàng hôn.

Không còn nghi ngờ gì nữa, công chúa nhỏ đã được theo dõi cẩn thận hơn sau vụ việc này. Sẽ là vô tận để kể lại tất cả những việc kỳ quặc bắt nguồn từ sự khác biệt này của công chúa nhỏ. Nhưng chưa bao giờ có một đứa trẻ nào trong một ngôi nhà, chứ đừng nói là cung điện, khiến cho cả nhà vui vẻ liên tục như vậy, ít nhất là ở dưới cầu thang. Dù việc bế cô bé không hề dễ dàng đối với các vú em, ít nhất cô bé cũng không làm cho cánh tay và trái tim họ bị đau. Và cô bé rất ngoan khi chơi bóng cùng! Không có gì nguy hiểm khi để cô bé ngã. Họ có thể ném cô bé hoặc ghi xuống, hoặc đẩy xuống, nhưng không thể làm công chúa rơi xuống đất. Đúng là, họ có thể lỡ để cô công chúa nhỏ bay vào lò sưởi hoặc hố than, hoặc qua cửa sổ; nhưng chưa có tai nạn nào như thế xảy ra cả. Nếu bạn nghe thấy những tràng cười vang vọng từ một nơi nào đó, bạn có thể đoán được tại sao. Đi xuống nhà bếp hoặc căn phòng, bạn sẽ thấy Jane, Thomas, Robert và Susan, tất cả đang cùng chơi bóng với công chúa nhỏ - người chính là quả bóng nhưng tỏ ra rất thích điều này. Cô bé được bay từ chỗ này sang chỗ khác, phá lên cười. Và những người hầu thì yêu quý quả bóng hơn cả trò chơi. Nhưng họ phải cẩn thận khi ném cô ấy, vì cô bé một khi nhận một lực hướng lên thì sẽ không bao giờ rơi xuống lại nếu không được bắt lấy.

Chương 5 ~ Phải làm gì đây?

Nhưng trên cầu thang thì lại khác. Chẳng hạn, một ngày nọ, sau khi ăn sáng, nhà vua đi vào kho bạc và đếm tiền của mình.

Việc này không mang lại cho ngài ta niềm vui nào.

"Hãy nghĩ," ngài nói với chính mình, "rằng mỗi một đồng trong số các đồng xô-vơ-ren vàng này nặng một phần tư ao-xơ, và công chúa bằng xương bằng thịt lại chẳng hề nặng chút nào!"

Thế là ngài thấy ghét những đồng xô-vơ-ren vàng, khi chúng nằm đó với nụ cười rộng đầy tự mãn trên khắp các khuôn mặt vàng vọt.

Hoàng hậu đang ở trong phòng khách, ăn bánh mì kèm mật ong. Nhưng đến miếng thứ hai, người bật khóc và không thể nuốt xuống được.

Nhà vua nghe thấy tiếng khóc nức nở của nàng. Vui mừng vì có người, nhưng đặc biệt là hoàng hậu của mình, để cãi nhau cùng, ngài đập trả những đồng vàng của mình vào hộp, đội vương miện lên đầu và lao vào phòng khách.

"Thế này là sao?" ngài lớn tiếng. "Hoàng hậu sao lại khóc?"

"Thiếp không thể nuốt trôi được," hoàng hậu nói, nhìn một cách đầy buồn rầu vào hũ mật ong.

"Không đáng ngạc nhiên!" ngài vặn lại. "Nàng đã ăn sáng — hai quả trứng gà tây cộng thêm ba con cá cơm."

"Ôi, không phải vậy!" người thốn thức. "Là con, con chúng ta!"

"Chà, con của nàng làm sao? Nó không ở trên ống khói hay rơi xuống giếng. Chỉ nghe thấy tiếng cười của nó."

Nhưng nhà vua không thể tìm được mà thở dài, cố làm ra vẻ một tiếng ho:

"Nhẹ tâm là một điều tốt, ta chắc chắn, dù nó có phải là con chúng ta hay không."

"Còn nhẹ dạ là một điều xấu", hoàng hậu trả lời, hiện lên cái nhìn lo xa về tương lai.

"Đó là một điều tốt khi nhẹ tay," nhà vua nói.

Hoàng hậu trả lời, "Thật là tệ nếu có những ngón tay nhẹ nhẹ để đi trộm vật."

"Thật là một điều tốt nếu có những bước đi nhẹ nhàng," nhà vua nói.

"Thật là tệ nếu—" hoàng hậu đáp, nhưng nhà vua đã ngắt lời.

"Thực tế," ngài nói, với giọng điệu của trọng tài kết luận một cuộc tranh luận mà trong đó hẳn ta chỉ có những đối thủ tưởng tượng, và do đó, hẳn đã chiến thắng - "thực tế, hoàn toàn là một điều tốt khi có được thân hình nhẹ nhõm."

"Nhưng nhẹ cái đầu mà thiếu suy nghĩ thì hoàn toàn không chấp nhận được," hoàng hậu mất bình tĩnh vắn lại.

Câu trả lời cuối cùng này hoàn toàn đánh bại nhà vua, ngài đã quay gót và đi vào kho bạc một lần nữa. Nhưng ngài vẫn chưa đi được nửa đường thì nghe giọng hoàng hậu.

"Và cả tóc nhạt cũng là thứ tồi tệ," nàng hét, quyết tâm nói những lời cuối cùng khi còn đang nóng trong người.

Tóc của hoàng hậu đen tuyền như màn đêm, còn nhà vua và con gái của ngài thì, vàng hoe như buổi sáng tinh mơ. Nhưng không phải màu mái tóc của ngài đã làm ngài khựng lại; đó là bởi hai ý hiểu của từ *nhạt*. Vì nhà vua ghét mọi trò mĩa mai, và đặc biệt là bằng chơi chữ. Thêm vào đó, ngài không thể biết hoàng hậu thực sự có ý ám chỉ ngài có tóc nhạt màu hay là *kẻ thừa kế* nhạt nhòa¹; vì có lẽ nàng không bật hơi rõ ở đầu khi nàng đang tự khiêu khích bản thân chẳng?

Ngài quay gót trở lại. Trông hoàng hậu vẫn còn tức giận, bởi vì nàng biết rằng mình vừa gây tội, hoặc, tương tự, nàng biết rằng NHÀ VUA cũng cho là nàng đã gây tội.

"Nữ hoàng của ta," đức vua nói, "sự ăn ở hai lòng dưới bất kỳ hình thức nào là cực kỳ đáng chê trách giữa những người đã kết hôn với nhau thuộc bất kỳ tầng lớp nào, chưa nói đến vua và hoàng hậu. Và hình thức khó chịu nhất có thể cho nó là trò chơi chữ."

"Này!" hoàng hậu nói, "Thiếp chưa bao giờ có ý chế nhạo. Thiếp là người phụ nữ bất hạnh nhất trên đời này!"

Trông nàng thật đáng thương, đến nỗi nhà vua phải ôm lấy nàng. Hai người đã ngồi lại để trò chuyện.

"Nàng có thể chịu đựng không?" nhà vua hỏi.

"Không, thiếp không thể," hoàng hậu trả lời.

"Chà, phải làm gì đây?" nhà vua cảm thán.

"Thiếp không biết nữa," nàng nói. "Nhưng người không thể thử một lời xin lỗi sao?"

"Ta cho là nàng đang nói đến chị gái già của ta?" nhà vua nói.

¹ Trong tác phẩm gốc là "light-haired" và "light-heired" trong đó "heired" không bật hơi âm "h" như "haired"

"Vâng, đúng vậy," hoàng hậu đáp.

"Chà, ta không phiền," nhà vua nói.

Vì vậy, sáng hôm sau ngài đến nhà của công chúa già, và xin lỗi rất khiêm tốn, cầu xin bà giải lời nguyện. Nhưng bà ta tuyên bố, với khuôn mặt lạnh lùng, rằng bà không biết gì về điều đó. Tuy nhiên, đôi mắt bà ánh lên màu hồng, đó là dấu hiệu cho thấy bà ta đang hạnh phúc. Người chị này còn khuyên nhà vua và hoàng hậu nên kiên nhẫn và chỉnh đốn lại cách sống của họ. Ngài trở về trong nỗi thất vọng. Hoàng hậu cố gắng an ủi ngài.

"Chúng ta sẽ đợi cho đến khi con bé lớn hơn. Sau đó nó có thể gợi ý điều gì đó. Ít nhất con bé sẽ biết cảm xúc của mình và giải thích mọi thứ cho chúng ta."

"Nhưng nếu con bé kết hôn thì sao?" Nhà vua thốt lên, trong sự ngạc nhiên về ý tưởng vừa xuất hiện trong đầu.

"Chà, thế thì?" Hoàng hậu cũng cuốn vào. "Nghĩ mà xem! Nếu con bé có con! Trong vòng một trăm năm nữa, không khí có thể tràn ngập những đứa trẻ lơ lửng như mạng nhện vào mùa thu."

"Đó không phải việc của chúng ta," hoàng hậu kết luận. "Bên cạnh đó, đến lúc ấy chúng sẽ học được cách lo cho bản thân thôi."

Một tiếng thở dài thay cho câu trả lời của nhà vua.

Ngài sẽ hỏi ý kiến các bác sĩ hoàng gia; nhưng ngài sợ họ sẽ thử nghiệm các thứ lên con ngài.

Chương 6 ~ Con bé cười quá nhiều

Trong khi đó, bất kể những tình huống khó xử nào xuất hiện và những muộn phiền mà cô công chúa nhỏ mang đến cho cha mẹ mình, cô bé vẫn cười và lớn lên – không béo, nhưng bụ bẫm và cao lớn.

Cô đã mười bảy tuổi, chưa rơi vào tình huống nào nghiêm trọng hơn một cái ống khói. Một đứa trẻ ranh đang làm tổ chim đã cứu công chúa ra khỏi ống khói và trở nên nổi tiếng sau đó cùng một cái mặt đen xì. Mà, với tính cách vô tư, cô cũng không thực hiện bất cứ điều gì tệ hơn việc cười với tất cả mọi người và mọi thứ cô gặp. Khi người ta nói cho cô, chỉ để thử nghiệm, Tướng Clanrunfort đã bị chém thành từng mảnh với toàn bộ quân của mình, cô đã cười; khi cô ấy nghe tin quân địch đang trên đường bao vây kinh đô của cha mình, cô đã phá lên cười; nhưng khi công chúa được thông báo rằng thành phố chắc chắn sẽ bị bỏ lại cho quân đội của kẻ thù – tại sao vậy, cô ấy cười một cách ngật nghễ.

Nàng công chúa trẻ không bao giờ có thể nhìn thấy được khía cạnh nghiêm trọng của bất cứ vấn đề gì. Khi mẹ mình khóc, cô nói: "Một khuôn mặt kì quặc làm sao mẹ yêu. Và mẹ đang quẹt nước ra khỏi má à? Mẹ trông buồn cười lắm!"

Và khi cha của cô quát, cô cười, nhảy quanh ngài, vỗ tay và hét to: "Làm lại đi, cha yêu. Làm lại đi! Thế này vui lắm! Cha yêu thật hài hước!"

Và nếu ngài cố bắt cô, cô sẽ trốn khỏi ngài ngay lập tức, không phải vì sợ, mà vì nghĩ rằng không để mình bị bắt chính là một phần của trò chơi. Chỉ với một cái nhún chân, cô ấy sẽ lơ lửng trên không trung trên đầu đức vua; hoặc

cô ấy sẽ nhảy, nhảy tới lui và sang trái phải, giống như một con bướm khổng lồ.

Đã vài lần, khi cha và mẹ công chúa đang có cuộc tư vấn riêng về cô, họ bị cắt ngang bởi những tràng cười bị kìm nén một cách vô ích trên đầu họ. Hai người nhìn lên đầy phẫn nộ, thấy cô bé đang lơ lửng trong không trung ngay trên đó, ngó xuống cha mẹ mình bằng bộ dạng hài hước nhất.

Một ngày nọ, một tai nạn khó xử đã xảy ra. Công chúa bước ra bãi cỏ với một trong những người hầu cận đang lấy tay giữ nàng. Ngóng thấy cha mình ở phía bên kia bãi cỏ, cô giật tay khỏi người hầu và phóng nhanh tới chỗ nhà vua. Những lúc như thế này, khi cô muốn chạy một mình, thói quen của cô là mỗi tay cầm lấy một viên đá, để cô có thể tiếp đất sau mỗi bước nhảy. Bất cứ thứ gì cô ấy mang trên người như trang phục đều không có tác dụng: ngay cả vàng, khi nó trở thành một phần của công chúa, cũng mất đi toàn bộ trọng lượng của nó theo thời gian. Những thứ cô chỉ cầm trong tay thì vẫn có xu hướng nhẹ dần.

Trong lúc này, cô không thể nhìn thấy gì để nhặt ngoài một con cóc lớn, đang đi ngang qua bãi cỏ như thể nó có cả trăm năm để làm điều đó. Không thấy ghê sợ, vì đây là một trong những tính cách của công chúa, cô tóm gọn con cóc và nhảy đi. Cô gần như sắp tới với đức vua, và ngài đang dang rộng vòng tay để đón lấy công chúa, chờ đợi từ đôi môi cô một nụ hôn phớt nhen như một con bướm bay lượn trên bông hồng. Đúng lúc đó một cơn gió thổi bay cô sang một bên vào vòng tay của một cậu bé giúp việc, người vừa nhận thông điệp từ đức vua.

Cái lúc mà cô đang có đà tiến lên, để kìm lại bản thân sẽ rất tốn thời gian và khó xoay sở, điều không còn gì kì lạ đối với công chúa nữa. Lần này thì còn không có thời gian. Cô ấy *phải* hôn – và đã phải hôn lấy cậu nhóc. Công chúa không bận tâm nhiều lắm; vì tính cô vốn không hề ngại ngùng; và ngoài ra, cô ấy biết, cô ấy không thể không làm điều đó. Cho nên, cô chỉ bật lên

tiếng cười như một chiếc hộp âm nhạc. Chỉ có tình hình của cậu bé tội nghiệp là đáng lo nhất. Đối với công chúa, để sửa chữa nụ hôn không may này, cô đẩy tay ra để tránh khỏi cậu; thế là, cùng với nụ hôn cậu nhận được, má bên kia, thêm một cái bộp với con cóc đen khổng lồ mà công chúa lỡ đẩy lên mắt cậu. Cậu bé cũng cố gắng nặn ra nụ cười, nhưng nỗ lực đó dẫn đến một vẻ mặt méo xệch, cho thấy rằng không có chuyện cậu tự lao mình vào nụ hôn.

Về phần nhà vua, nhân phẩm ngài đã bị tổn thương nghiêm trọng, thế là cả tháng trời, ngài không nhìn mặt cậu bé giúp việc.

Ở đây tôi có thể nêu lên nhận xét rằng đó là một chuyện thật thú vị khi nhìn cô nàng chạy, nếu thứ phương thức tiến lên của cô ấy có thể được gọi là chạy. Đầu tiên, cô ấy sẽ nhảy bật một cái; sau khi chân tiếp đất, cô sẽ chạy vài bước, rồi lại bật lên. Đôi khi cô ấy nghĩ rằng mình đã chạm đất dù chưa phải, thế là đôi chân cô sẽ vung qua vung lại, nhưng không ở trên một bề mặt nào ngoài không trung, y hệt chân của một con gà đang bị ngứa lên trời. Cô ấy cười như một linh hồn vui vẻ; chỉ là trong tiếng cười của cô ấy có gì đó thiếu vắng. Đó là gì, tôi thấy mình không thể diễn tả được. Tôi nghĩ đó là một thanh điệu nhất định, tùy thuộc vào tình trạng của nỗi buồn - SỰ TINH TẾ VÀ MỀM MẠI, chắc vậy. Cô công chúa không bao giờ mỉm cười.

Chương 7 ~ Thử Siêu hình học

Sau một thời gian dài trốn tránh chủ đề đau đớn đó, nhà vua và hoàng hậu quyết định tổ chức một hội đồng gồm ba người; và gửi công chúa đến. Khi bước vào, cô trượt, lộn lờ loanh quanh, lướt từ cái này sang cái khác, rồi cuối cùng đặt mình vào chiếc ghế bành, trong tư thế ngồi. Có thể nói cô ấy *ngồi* hay không, khi trông thấy cô ấy không dựa vào chiếc ghế, tôi không thể giả vờ khẳng định điều đó.

"Con yêu của ta," nhà vua nói, "chắc hẳn con cũng đã nhận thấy mình không hoàn toàn giống những người khác."

"Ôi, cha yêu dấu vui tính! Con có một cái mũi, hai con mắt, và tất cả bộ phận khác còn lại. Cha cũng vậy. Mẹ cũng vậy."

Hoàng hậu nói: "Giờ hãy nghiêm túc đi, con yêu, chỉ một lần thôi."

"Không, cảm ơn mẹ; con thà không còn hơn."

"Con không muốn có thể đi lại bình thường như bao người sao?" nhà vua nói.

"KKhông đâu, con nghĩ là không. Tất cả mọi người chỉ lê bước thôi. mọi người đều thật chậm chạp"

"Con thấy thế nào, con của ta?" ngài tiếp tục, sau một lúc tạm dừng do thấy bối rối.

"Khá tốt, cảm ơn cha."

"Ý ta là, con cảm thấy giống như thế nào ?"

"Chẳng giống gì cả, theo như con biết."

"Con phải cảm thấy như thế nào đó."

"Con cảm thấy mình giống như một nàng công chúa có một người cha thật vui tính - đồng thời là thú cưng của bà hoàng-mẹ!"

"Đúng thật là!" hoàng hậu lên tiếng; nhưng công chúa đã ngắt lời bà.

"Ồ vâng," cô ấy nói thêm, "Con nhớ. Thỉnh thoảng con thấy tò mò, như thể con là người duy nhất có bất kỳ cảm giác nào trên đời."

Cô ấy đã cố gắng cư xử đàng hoàng, nhưng lúc này lại phá lên một tràng cười dữ dội, quăng người qua sau ghế và lăn lộn trên sàn nhà trong sự phấn khích tột độ. Nhà vua bế công chúa dễ hơn người ta trải một cái chăn, và trả cô ấy lại chỗ cũ với chiếc ghế. Giới từ chính xác để tả mối liên hệ này tôi tình cờ không biết được.

"Không có gì con mong muốn sao?" nhà vua lại tiếp tục, người đã biết rằng bực tức với công chúa là điều hoàn toàn vô ích.

"À, cha yêu quý! –Vâng," cô ấy trả lời.

"Nó là gì thế con yêu?"

"Con đã khao khát nó – chà, đã một thời gian! Kể từ đêm qua."

"Nói cho ta biết nó là gì."

"Cha hứa sẽ để con có được nó chứ?"

Nhà vua đã định nói "Được thôi", nhưng hoàng hậu khôn ngoan đã chặn ngài lại bằng một chuyển động đầu duy nhất.

"Hãy nói ta biết nó là gì trước đã," ngài nói.

"Không không. Hứa trước."

"Ta không thể liệu. Nó là thứ gì?"

"Thôi được, con mong cha giữ lời hứa của mình. Đó là - được buộc vào một đầu của một sợi dây - một sợi dây thật dài, và được thả như một con diều. Ôi, thật vui! Con sẽ làm mưa-nước hoa hồng, và mưa đá-mận, và tuyết-kem, và - và - và- "

Một trận cười sảng khoái chặn lời cô và công chúa đã lại có thể lộn xuống sàn lần nữa, nếu nhà vua không đứng dậy và tóm cô ấy kịp lúc. Thấy việc nói chuyện có thể không đi tới đâu với công chúa, ngài rung chuông và đuổi cô đi cùng với hai người hầu gái đang đợi.

"Bây giờ thì, hoàng hậu," nhà vua nói, quay sang hoàng hậu, "phải làm cái GÌ ĐÂY?"

"Còn lại một thứ," hoàng hậu trả lời. "Hãy tham khảo lời khuyên từ các học giả Siêu hình học."

"Hay lắm!" ngài kêu lên, "chúng ta sẽ làm thế."

Đứng đầu trường hiện tại là hai triết gia Trung Quốc rất thông thái - tên là Hum-Drum và Kopy-Keck. Nhà vua đã cho gọi họ; ngay lập tức họ đến. Trong một tràng phát biểu dài, ngài đã truyền đạt lại cho họ những gì họ đã biết rất rõ - ai lại không biết cơ chứ? - cụ thể là tình trạng đặc biệt của con gái ngài, liên quan đến quả địa cầu mà cô sống trên đó; và đề nghị hai người thảo luận với nhau xem đâu là nguyên nhân và khả năng chữa khỏi BỆNH của công chúa. Nhà vua nhấn mạnh từ này, nhưng không phát hiện ra mình vừa chơi chữ. Hoàng hậu bật cười; nhưng Hum-Drum và Kopy-Keck chỉ khiêm tốn nghe và lui xuống trong im lặng.

Cuộc tham vấn chủ yếu bao gồm việc đề xuất và hỗ trợ, hàng nghìn lần, mỗi lần là một lý thuyết yêu thích của ông. Lý do là vì tình trạng của công chúa đã tạo ra một viễn cảnh thảo luận thú vị làm nảy sinh mọi câu hỏi qua cả biên giới tư tưởng - trên thực tế, về tất cả lý thuyết siêu hình của Đế chế Trung Hoa. Nhưng công bằng mà nói, họ đã không hoàn toàn thờ ơ với việc tranh luận về câu hỏi thực tế, *những gì sẽ phải làm*.

Hum-Drum là một nhà duy vật, và Kopy-Keck là một nhà duy tâm. Người ttrước thì chậm chạp và thường lên mặt dạy đời; còn người sau thì lanh lợi và hay thay đổi: người phía sau thường cướp được lời mở đầu còn người đằng trước thì giành được chốt hạ cuối câu.

"Tôi khẳng định lại khẳng định trước đây của mình," Kopy-Keck bắt đầu với vẻ trầm ngâm. "Không có lỗi ở công chúa, cơ thể hay linh hồn; chỉ là chúng đã kết hợp nhầm lẫn với nhau. Hãy nghe tôi, Hum-Drum, và tôi sẽ tóm lại cho anh những gì tôi nghĩ. Đừng lên tiếng. Đừng trả lời tôi. Tôi sẽ không nghe anh cho đến khi tôi nói xong.— Vào một thời điểm quyết định, khi các linh hồn tìm kiếm bản thể đã định của họ, có hai linh hồn háo hức đã gặp nhau, va chạm, nảy ngược, lạc đường và đã đến nhầm nơi. Linh hồn của công chúa là một trong số đó, và cô ấy đã đi lạc khá xa. Đúng ra cô ấy hoàn toàn không thuộc về thế giới này, mà thuộc về một hành tinh nào đó khác, có lẽ là Sao Thủy. Cái ngã về hành tinh thực sự của cô ấy đã làm tất cả ảnh hưởng tự nhiên mà hành tinh này đáng lẽ tác động lên cơ thể vật lý của cô ấy mất hiệu lực. Cô ấy không bận tâm điều gì ở chốn này cả. Không có mối liên kết nào giữa cô ấy và thế giới này."

"Vì vậy, cô ấy phải được dạy dỗ, bằng sự ép buộc nghiêm khắc nhất, chú ý đến trái đất như là trái đất. Cô ấy phải học tất cả các loại lịch sử của nó — lịch sử động vật; lịch sử thực vật; lịch sử khoáng sản; lịch sử xã hội; lịch sử đạo đức; lịch sử chính trị; lịch sử khoa học; lịch sử văn học; lịch sử âm nhạc; lịch sử nghệ thuật; hơn hết là lịch sử về siêu hình học của nó. Cô ấy phải bắt

đầu với triều đại Trung Hoa và dừng ở Nhật Bản. Nhưng trước hết, cô ấy phải nghiên cứu địa chất, và đặc biệt là lịch sử của các loài động vật đã tuyệt chủng – bản chất của chúng, thói quen của chúng, tình yêu của chúng, nỗi căm hận của chúng, sự báo thù của chúng. Cô ấy phải—"

"Khoan, kho-o-o-an!", Hum-Drum gào lên. "Giờ phải đến lượt tôi. Niềm tin sâu sắc và không thể chối cãi của tôi là, nguyên nhân của những dị thường biểu hiện trong căn bệnh của công chúa là hoàn toàn và chỉ là về thể chất. Nhưng nó chỉ ngang với việc thừa nhận rằng chúng tồn tại. Hãy lắng nghe ý kiến của tôi. – Từ nguyên nhân nào đó, không quan trọng đối với câu hỏi của chúng ta, chuyển động của trái tim cô ấy đã bị đảo ngược. Là sự phối hợp giữa việc hút và bơm máu đã hoạt động sai cách – Ý tôi là trong trường hợp không may của công chúa: nó hút vào nơi nó nên đẩy ra và đẩy ra nơi nó nên hút vào. Buồng tâm nhĩ và tâm thất đã bị phá vỡ. Máu được bơm vào các tĩnh mạch và chảy vào tim từ các động mạch. Thế nên nó đang chạy sai chiều trong khắp cơ thể của cô ấy – phổi và tất cả. Vậy thì nó có phải là điều bí ẩn, khi thấy một trường hợp như vậy, rằng cũng như ở phương diện lực hấp dẫn, cô ấy nên khác với người bình thường? Đề xuất của tôi về phương pháp chữa trị là:

"Trích máu tĩnh mạch cho đến khi cô ấy chạm ngưỡng an toàn cuối cùng. Hãy để việc này xảy ra trong bồn tắm nước ấm nếu cần thiết. Khi cô ấy đã ở trạng thái ngạt hoàn toàn, hãy thắt cổ chân trái chỗ mắt cá, kéo chặt hết mức xương có thể chịu. Đồng thời tạo một áp lực bằng như thế quanh cổ tay phải. Bằng các tấm được chế tạo cho mục đích này, đặt bàn chân và bàn tay còn lại dưới bình chứa khí của hai cái máy bơm không khí. Hút kiệt khí trong bình. Thưởng thức một vại rượu brandy của Pháp, và chờ đợi thành quả."

"Mà sẽ đến dưới hình thức một cái chết nghiệt ngã," Kopy-Keck nói.

"Nếu là thế, cô ấy sẽ vẫn chết khi thực hiện nhiệm vụ của chúng ta thôi," Hum-Drum đáp trả.

Nhưng đức vua và hoàng hậu đã quá âu yếm đứa con khó đoán của họ để khiến cô tuân theo một trong hai âm mưu của các triết gia vô lương tâm. Thật vậy, kiến thức trọn vẹn nhất về các quy luật tự nhiên sẽ không thể dùng được trong trường hợp của cô ấy; vì không thể phân loại cô ấy. Cơ thể thứ năm không có trọng lượng², nhưng nó lại chia sẻ tất cả các thuộc tính khác của một cơ thể có trọng lượng.

² Trong Kundalini yoga, con người có mười cơ thể chứ không chỉ một. Mỗi cơ thể có những thuộc tính riêng, và cơ thể thứ năm là cơ thể bằng xương thịt

Chương 8 ~ Thử một giọt nước

Có lẽ thứ tốt nhất cho công chúa là cô được rơi vào lưới tình. Nhưng mà để một công chúa không có trọng lực có thể rơi vào bất cứ cái gì là một khó khăn - có lẽ LÀ khó khăn. Đối với cảm xúc của chính mình trong chủ đề này, cô thậm chí còn không biết rằng có tồn tại một thứ gồm cả mật ngọt và ngòi ong như vậy để rơi vào. Nhưng bây giờ tôi sẽ đề cập đến một sự thật kì lạ khác về cô ấy.

Cung điện được xây lên bên bờ của cái hồ xinh đẹp nhất trên đời; và công chúa quý cái hồ này hơn cả cha hoặc mẹ. Gốc rễ của sở thích này không có gì phải nghi ngờ nữa, mặc dù công chúa không nhận thấy như vậy, giây phút cô lặn xuống, cô đã khôi phục lại thứ quyền tự nhiên mà cô đã bị tước đoạt một cách độc ác — đó là trọng lực. Liệu nó có phải do thực tế là nước đã được sử dụng như một phương tiện chuyển vết thương đi hay không, tôi không biết. Nhưng chắc chắn rằng cô ấy có thể bơi và lặn thành thạo như cách mà bà vú già của cô ấy đã mô tả là giống một chú vịt. Tình huống dẫn đến sự giảm bớt nỗi bất hạnh này được phát hiện như sau:

Vào một buổi tối mùa hè, khi lễ hội tung bồng của đất nước đang diễn ra, công chúa đã được nhà vua và hoàng hậu cho phép cùng họ du ngoạn trên hồ trên chiếc thuyền của hoàng gia. Họ được tháp tùng bởi nhiều cận vệ ở trên một đội thuyền nhỏ. Đến giữa hồ, công chúa muốn sang thuyền của tể tướng, vì con gái của ông, người mà cô rất yêu mến, đang ở trong đó. Thế là, mặc dù vị vua già hiếm khi hạ cố bỏ qua sự khốn khổ của mình, nhưng xảy ra vào dịp này hóa lại là một chuyện hài hước đặc sắc. Khi các thuyền tiến lại gần nhau, ngài bắt lấy công chúa để ném cô sang thuyền của tể tướng. Tuy nhiên, ngài mất thăng bằng và rơi xuống đáy thuyền, để vuột mất công chúa

mà trước khi kịp bảo cô rằng ngài đang trượt dần, dù theo một hướng hơi khác; bởi vì nhà vua rơi xuống thuyền, còn công chúa rơi xuống nước.

Cùng với một tràng cười sảng khoái, cô lặn xuống dưới làn nước. Những tiếng kêu kinh hoàng vang lên từ mấy chiếc thuyền của cận vệ. Họ chưa từng thấy công chúa chìm xuống bao giờ. Nhanh chóng, một nửa số đàn ông nhảy xuống nước; nhưng tất cả, hết người này đến người khác, lại ngoi lên mặt nước để thở, thế rồi – leng keng, lạnh lạnh, xôn xao và phụt! tiếng cười của công chúa trên mặt nước từ xa vọng đến. Cô ấy xuất hiện, bơi như một con thiên nga. Cô ấy cũng không tới khi vua hay hoàng hậu gọi, tể tướng hay con gái của tể tướng gọi. Công chúa hoàn toàn bướng bỉnh.

Nhưng cùng lúc, trông cô ấy có vẻ điềm đạm hơn ngày thường. Có lẽ đó là bởi vì một niềm vui khôn tả đã chiếm chỗ nụ cười. Trong mọi lúc, sau chuyện này, niềm đam mê của cuộc đời công chúa là được lặn xuống nước, và cô ấy đã hoàn toàn cư xử tốt hơn và càng như thế cô ấy lại càng xinh đẹp.

Mùa hè và mùa đông thì khá tương tự nhau; chỉ có điều công chúa không thể ở trong nước quá lâu vì họ sẽ phải phá băng để cho cô ấy xuống dưới hồ. Bất kể ngày nào, từ sáng đến tối của mùa hè, người ta có thể phát hiện ra cô ấy – một vệt trắng trong làn nước xanh – nằm im lìm như bóng của một đám mây, hoặc phi dưới nước như một con cá heo; biến mất, và lại xuất hiện ở rất xa, nơi mà người ta không ngờ tới. Công chúa cũng sẽ ở dưới hồ qua đêm nếu được phép làm điều cô ấy muốn; vì ban công cửa sổ phòng cô chia ra một cái ao sâu; đi qua một bãi sậy cạn, cô ấy có thể bơi ra một vùng nước rộng lớn, và không ai nắm rõ hơn thế nữa.

Quả thực, khi tình cờ thức dậy dưới ánh trăng, cô nàng khó có thể cưỡng lại cảm dỗ này. Nhưng có một khó khăn đáng buồn khi làm việc đó. Cô ấy có một nỗi sợ không khí lớn như một số đứa trẻ sợ nước. Vì chỉ một cơn gió nhẹ cũng có thể thổi bay cô ấy; và một cơn gió có thể xuất hiện trong thời điểm tĩnh lặng nhất. Và nếu cô ấy đẩy mình xuống mặt nước rồi không chạm

tới nó, tình hình sẽ càng trở nên rắc rối, bất luận những cơn gió; tốt nhất là cô ấy sẽ phải giữ nguyên vị trí, lơ lửng trong chiếc váy ngủ, cho đến khi cô ấy được ai đó phát hiện từ cái cửa sổ nhìn ra.

"Chà! Giá mà mình có sức nặng," cô nghĩ, lặng nhìn mặt nước, "Mình sẽ nhảy khỏi ban công này như một con chim biển dài màu trắng, lao đầu xuống làn nước đáng yêu đó. Chao ôi!"

Đây là lý do duy nhất khiến cô ước mình được giống như mọi người khác.

Một lý do nữa khiến công chúa yêu mến nước là vì ở dưới làn nước một mình, cô ấy cảm thấy tự do. Vì cô ấy không thể bước ra ngoài mà không có tùy tùng theo hầu, bao gồm một phần là đoàn kỵ binh mang vũ trang hạng nhẹ, vì sợ gió có thể cuốn cô đi bất kì lúc nào không hay. Và nhà vua thì ngày càng e sợ hơn theo năm tháng, đến cuối cùng, ngài sẽ không cho phép cô bước chân ra ngoài nếu không có khoảng chừng hai mươi sợi dây lụa buộc chặt vào nhiều phần váy của cô, và được giữ bởi hai mươi vị quý tộc. Tất nhiên là chuyện cưới ngựa thì càng không cần phải hỏi. Nhưng công chúa chào tạm biệt tất cả những nghi thức này khi cô ấy lặn xuống nước.

Tác dụng của nó đối với cô ấy, nhất là trong việc tái tạo lại trọng lực của con người bình thường trong một khoảng thời gian, đặc biệt đến nỗi Hum-Drum và Kopy-Keck đã cùng nhau đề xuất nhà vua chôn sống cô ấy trong vòng ba năm; với hy vọng rằng, như nước đã làm được, đất sẽ còn làm cho cô ấy nhiều hơn nữa. Nhưng nhà vua thấy cuộc thử nghiệm thật thô thiển và ngài không chấp nhận. Họ vẫn đồng ý với một đề xuất khác khi mà thấy rằng một người có quan điểm từ Trung Hoa và người còn lại từ Thibet quả thực rất đáng chú ý. Hai người lập luận rằng, nếu nguồn nước ở ngoài và ứng dụng của nó có thể hiệu nghiệm như vậy, thì nguồn nước sâu hơn có thể là một phương pháp chữa bệnh hoàn hảo; nói tóm lại, nếu công chúa tội nghiệp đau buồn có thể khóc bằng bất cứ cách nào, cô ấy có thể phục hồi trọng lực đã mất của mình.

Nhưng điều này đã được thực hiện như thế nào? Nó chứa tất cả những khó khăn - mà các vị triết gia không đủ thông thái để giải quyết. Làm cho công chúa khóc cũng bất khả thi y như làm cho cô ấy có trọng lượng. Họ cho gọi một tên ăn xin chuyên nghiệp; ra lệnh cho hắn ta chuẩn bị trước tương lai khốn khổ của mình một cách cảm động nhất; giúp hắn ta thoát khỏi tòa án, ăn vận theo bất cứ cái gì hắn muốn, và hứa sẽ có những phần thưởng lớn nếu chuyện thành công. Nhưng tất cả đều vô ích. Công chúa lắng nghe câu chuyện của tên nghệ sĩ ăn mày, và nhìn chăm chăm vào lớp trang điểm tuyệt vời của hắn, cho đến khi cô không thể kiềm chế được nữa, làm một khuôn mặt méo mó không đàng hoàng nhất để bản thân nhẹ nhõm, ré lên tràng cười inh tai.

Khi bản thân đã trở về trạng thái bình thường một chút, cô ra lệnh cho người hầu đuổi tên ăn mày đi, và không cho hắn ta một đồng nào; và rồi thì, vẻ không hài lòng bị chế nhạo của hắn đã làm công chúa trừng phạt còn hắn ta thì trả đũa, đó là một cơn cuồng loạn động chân động tay mà cô ấy đã rất vất vả để hồi phục.

Nhưng vì quá lo lắng đến nỗi nhà vua đề nghị cần có một phép thử thẳng thắn, thế là vào một ngày, ngài đã cố khiến bản thân giận dữ xông đến phòng công chúa, giáng lên cô một trận đòn khủng khiếp. Tuy nhiên, không một giọt nước mắt nào chảy ra. Công chúa trông trầm xuống, và tiếng cười của cô ấy nghe giống như tiếng thét gào - chỉ có vậy thôi. Vị bạo chúa già tốt bụng, mặc dù đã đeo cặp kính bằng vàng tốt nhất của mình để nhìn, không thể tìm ra gợn mây nào trong đôi mắt xanh thăm bình yên của công chúa.

Chương 9 ~ Để ta xuống như cũ

Hắn là vào khoảng thời gian này, con trai của một vị vua, sống cách Lagobel một nghìn dặm, lên đường tìm kiếm con gái của một vị hoàng hậu. Hoàng tử đã đi khắp nơi, nhưng cùng lúc tìm thấy một nàng công chúa thì chắc chắn cậu cũng nhìn thấy một số thiếu sót ở cô gái đó. Tất nhiên cậu ta không thể cưới một người chỉ là một phụ nữ, dù xinh đẹp đến đâu; và vì vậy, không có nàng công chúa nào trông xứng đáng với cậu. Liệu chàng hoàng tử này đã gần hoàn hảo đến mức có quyền tự mình đòi hỏi sự hoàn hảo hay chưa, tôi không thể giả vờ kết luận. Tất cả những gì tôi biết là cậu ấy là một chàng trai trẻ giỏi giang, anh tuấn, dũng cảm, hào phóng, được nuôi dạy tốt và cư xử tốt, như mọi hoàng tử.

Trong những lần lang thang đây đó, cậu đã nghe được một số tin tức về công chúa của chúng ta; nhưng vì mọi người nói công chúa bị bỏ bùa, cậu ấy chưa bao giờ nằm mơ tới việc cô nàng đó có thể bỏ bùa mình. Quả thật, một hoàng tử có thể làm gì với một công chúa đã mất trọng lực? Ai mà biết được cô ấy có thể sẽ đánh mất thứ gì tiếp theo? Cô ấy có thể mất khả năng nhìn, hoặc khả năng để người ta nhìn thấy cô ấy; hoặc, nói ngắn gọn, sức mạnh của việc để lại ấn tượng đối với toàn bộ giác quan; để cậu ta không bao giờ có thể biết được cô ấy đã chết hay còn sống. Tất nhiên chàng hoàng tử không hỏi gì thêm về cô.

Một ngày nọ, cậu ta mất dấu tùy tùng của mình trong một khu rừng lớn. Những khu rừng này rất hữu ích trong việc tách các hoàng tử khỏi các cận thần của họ, giống như một cái sàng giữ lại cám. Rồi sau đó, các hoàng tử sẽ trốn đi theo vận mệnh của mình. Họ có lợi thế hơn các công chúa trong việc này, những người bị ép buộc phải kết hôn trước khi họ có một chút niềm vui. Tôi ước gì công chúa của chúng ta đôi khi bị lạc trong rừng.

Một buổi tối đẹp trời, sau khi lang thang nhiều ngày, hoàng tử nghĩ rằng mình đã đến gần bìa rừng; vì cây cối thưa thớt đến nỗi cậu có thể nhìn thấy ánh hoàng hôn qua chúng; và cậu đã sớm nhận ra một loài thạch thảo. Tiếp theo, cậu thấy các dấu hiệu của làng mạc con người; nhưng lúc này trời đã muộn và không còn ai ở ngoài đồng để chỉ đường cho cậu nữa.

Sau khi đi thêm một giờ nữa, con ngựa của hoàng tử, do phải hoạt động quá sức trong thời gian dài và thiếu thức ăn, đã ngã xuống và không thể đứng dậy được nữa. Thế nên cậu đã tiếp tục cuộc hành trình trên đôi chân của mình. Cuối cùng, cậu lạc sang một khu rừng khác - không phải là một khu rừng hoang dã, mà là một khu rừng đã có dấu chân con người, qua đó có một lối đi bộ dẫn đến một cái hồ. Dọc theo lối đi này, hoàng tử tiếp tục con đường của mình xuyên qua màn đêm đang bao phủ. Đột nhiên cậu dừng lại, và lắng nghe. Những âm thanh kỳ lạ vang lên trên mặt nước. Thực ra, nói cho đúng thì nó là tiếng cười của công chúa. Mà có điều gì đó kỳ quặc trong tiếng cười của cô ấy, như tôi đã gợi ý, để bật ra điệu cười sảng khoái cần tích tụ trọng lượng; và có lẽ đây là cách hoàng tử nhằm tiếng cười thành tiếng la hét. Nhìn qua hồ, cậu thấy một thứ gì đó màu trắng đang ở dưới mặt nước; trong tích tắc, cậu liền xé cái áo chùng, đập bỏ đôi dép và lao xuống hồ. Sau khi nhanh chóng với lấy vật thể màu trắng đó, cậu phát hiện ra nó là một người phụ nữ. Không đủ ánh sáng để nhận thấy cô ấy là công chúa, nhưng cũng đủ để cho thấy cô ấy là một quý cô, vì không cần nhiều ánh sáng để thấy điều đó.

Trong hoàn cảnh ấy tôi không thể kể nó đã xảy ra như thế nào, — có phải cô ấy giả vờ chết đuối, hay liệu cậu ta làm cô ấy sợ hãi, hay bắt cô ấy để làm cô ấy xấu hổ, —nhưng chắc chắn cậu đã đưa cô ấy vào bờ bằng một kiểu nhục nhã đối với một vận động viên bơi lội và làm cô ấy suýt chết đuối hơn những gì cô từng nghĩ; vì nước đã liên tục ập vào miệng công chúa mỗi khi cô cố gắng nói.

Tại nơi hoàng tử mang cô đến, bờ hồ chỉ cao hơn mặt nước một hoặc hai feet³, vì vậy cậu đã nhắc mạnh cô lên khỏi mặt nước, để đặt cô trên bờ. Nhưng, trọng lực của công chúa không còn khi cô ấy ra khỏi nước, cô ấy bay lên không trung, mắng mỏ và la hét.

"Cái tên nghịch ngợm, nghịch ngợm, NGHỊCH NGỢM, NGHỊCH NGỢM này!" công chúa khóc lóc.

Trước đây chưa ai thành công trong việc khiến công chúa điên cuồng như vậy — Khi hoàng tử nhìn thấy cô bay lên, cậu ta nghĩ rằng mình hẳn đã bị mê hoặc và đã nhầm một con thiên nga to lớn với một quý cô. Nhưng công chúa đã nắm được đỉnh nhọn của một cây linh sam cao lớn. Chuyện xảy ra như vậy; rồi cô ấy đã bắt được một cái nữa, và trên thực tế, cô ấy đã tự ngăn mình bay lên bằng cách gom các chóp cây, làm rơi vài cành khi chúng bị gãy. Hoàng tử trong khi đó vẫn đứng dưới nước, nhìn chằm chằm, và quên bước lên khỏi hồ. Rồi công chúa khuất khỏi tầm mắt, cậu mới lồm cồm bò lên bờ và đi về phía cái cây. Ở đó, cậu thấy cô đang trèo xuống một cái cành để tới gần thân cây. Dưới bóng tối của khu rừng, hoàng tử tiếp tục bối rối không biết hiện tượng đó có thể là gì cho đến khi công chúa chạm đất. Nhìn thấy cậu đứng đó, công chúa tóm lấy cậu và nói,—

"Ta sẽ mách cha."

"Ồ không, nàng đừng làm vậy!" hoàng tử đáp.

"Có chứ, ta sẽ làm thế," công chúa khẳng khẳng. "Việc gì mà anh phải kéo ta lên khỏi mặt nước, và ném ta xuống đáy không trung? Ta chưa bao giờ làm hại anh."

"Thứ lỗi cho ta. Ta không cố ý làm tổn thương nàng."

³ đơn vị đo chiều dài Anh, 1 foot (feet) bằng 30,5 cm

"Ta không tin rằng nàng không có trí tuệ; và đó là một sự tổn thất lớn hơn khi nàng không có trọng lực. Ta rất lấy làm tiếc cho nàng."

Giờ thì hoàng tử đã nhận ra rằng cậu đã gặp nàng công chúa bị ếm, và đã xúc phạm cô ấy. Nhưng trước khi cậu có thể nghĩ nên nói gì tiếp theo, công chúa nổi giận, dùng chân dậm một cái xuống đất, lẽ ra cô sẽ bay lên lần nữa nếu cô không nắm lấy cánh tay hoàng tử từ lúc trước, —

"Trực tiếp đặt ta lên."

"Đặt nàng lên đâu, thưa người đẹp?" hoàng tử hỏi.

Cậu gần như đã yêu cô ấy rồi; vì sự tức giận của cô nàng khiến cô ấy trở nên quyến rũ hơn bất kỳ ai khác đã từng được trông thấy cô ấy trước đây; và, theo như những gì cậu ta có thể thấy, chắc chắn là không xa, công chúa không có một khuyết điểm nào, tất nhiên, ngoại trừ việc cô không có chút trọng lượng nào. Tuy nhiên, không có hoàng tử nào lại đánh giá công chúa bằng cân nặng. Về đáng yêu của bàn chân nàng, cậu khó có thể đánh giá nó bằng độ sâu của dấu chân được in trong bùn.

"Đặt nàng lên ở đâu, thưa người đẹp?" hoàng tử hỏi.

"Hồ nước, đồ ngốc!" công chúa đáp.

"Đến đây, nào," hoàng tử nói.

Bộ váy của công chúa lúc này càng làm cho việc đi lại bình thường vốn khó khăn của cô thêm phiền toái, buộc cô phải bám lấy cậu; và chàng hoàng tử khó có thể thuyết phục bản thân rằng mình không ở trong một giấc mơ thú vị, bất kể một tràng chửi rủa du dương mà cô đang xả vào cậu. Vì vậy, hoàng tử không vội vàng, họ đến bên hồ ở một chỗ khác lúc này, nơi bờ hồ cao ít nhất hai mươi lăm feet; và khi họ đi đến bờ vực, cậu quay sang phía công chúa và nói,—

"Làm thế nào ta có thể đưa nàng xuống?"

"Đó là việc của anh," cô trả lời với vẻ bực bội. "Anh đã đưa ta ra - thì để ta xuống đó lại đi."

"Được thôi," hoàng tử nói; và, ôm lấy cô vào lòng, cậu nhảy xuống với cô từ vách đá. Công chúa vừa kịp bật ra tiếng cười vui vẻ trước khi chìm xuống nước. Khi hai người nổi lên mặt nước, cô nhận ra, trong một hoặc hai giây, mình không thể cười được nổi, vì cô ấy đã lao xuống một cách vội vàng đến nỗi phải lấy hơi lại một cách khó nhọc. Vừa nổi lên mặt nước—

"Nàng muốn rơi xuống như thế nào?" hoàng tử hỏi.

Sau một hồi cố gắng, công chúa thở hổn hển, —

"Đây là những gì anh gọi là rơi xuống à?"

"Đúng," hoàng tử trả lời, "Ta nên nghĩ rằng nó là một ví dụ thực sự chấp nhận được."

"Đối với ta nó như đi lên ấy," cô đáp lại.

"Cảm giác của ta chắc chắn cũng là một sự thăng hoa", hoàng tử thừa nhận.

Công chúa dường như không hiểu ý cậu, vì cô đã vặn lại câu hỏi lúc trước:

—

"Anh muốn rơi xuống như thế nào?" công chúa nói.

"Vượt lên trên tất cả," cậu trả lời; "vì ta đã rơi vào lưới tình với sinh vật hoàn hảo duy nhất mà ta từng gặp."

"Đừng nói về chuyện này nữa: Ta thấy ngán ngẩm với nó," công chúa nói.

Có lẽ công chúa đã thừa hưởng ác cảm của cha cô ấy đối với sự gian xảo.

"Vậy nàng không thích rơi xuống sao?" hoàng tử hỏi.

"Đó là niềm vui thú vị nhất mà ta từng có trong đời," cô trả lời. "Ta chưa bao giờ ngã trước đây. Ta ước mình có thể học. Ta nghĩ rằng mình là người duy nhất trong vương quốc của cha ta không thể ngã!"

Lúc này công chúa tội nghiệp trông thật buồn bã.

"Ta sẽ thấy hạnh phúc nhất khi được ở bên nàng bất cứ lúc nào nàng muốn," hoàng tử chân thành nói.

"Cảm ơn anh. Ta không biết nữa. Có lẽ nó sẽ không thích hợp cho lắm. Nhưng ta không bận tâm. Lúc nào đó, vì chúng ta đã rơi xuống đây, chúng ta hãy bơi cùng nhau."

"Với toàn bộ trái tim này," hoàng tử đáp lại.

Và họ đã bơi, lặn và nổi lên bình, cho đến khi họ nghe thấy tiếng kêu dọc bờ hồ, và thấy ánh sáng soi từ mọi hướng. Trời đã khá muộn, và không có trăng.

"Ta phải về nhà," công chúa nói. "Ta rất xin lỗi, vì nó đang rất vui."

"Ta cũng vậy," hoàng tử đáp. "Nhưng thật mừng là ta không có nhà để về - ít nhất là ta không biết chính xác nó ở đâu."

"Ước gì ta cũng không có," công chúa cất tiếng; "Thật là ngu ngốc! Ta có trí óc tuyệt chứ," cô ấy tiếp tục, "để chơi tất cả bọn họ một cú lừa. Tại sao họ không thể để ta yên? Họ sẽ không tin tưởng để ta trong hồ dù chỉ một đêm! - Anh thấy chỗ mà ánh sáng xanh lá cây được đốt rồi đấy? Đó là cửa sổ phòng ta. Mà nếu anh có thể bơi ở đó với ta một cách hết sức nhẹ nhàng, và khi hai ta ở dưới ban công, hãy đẩy ta - lên, như cách anh gọi nó - như anh đã làm lúc trước, ta có thể nắm lấy ban công, và chui qua cửa sổ; và sau đó họ có thể tìm ta cho đến sáng mai!"

"Bằng sự vâng lời nhiều hơn là niềm hân hạnh," hoàng tử ngọt nhạt; và họ bơi đi, rất nhẹ nhàng.

"Nàng sẽ ở trong hồ vào đêm mai chứ?" hoàng tử đánh bạo hỏi.

"Chắc ta sẽ đến. Ta không nghĩ vậy. Có lẽ," là câu trả lời có phần kỳ lạ của công chúa.

Nhưng hoàng tử đủ thông minh để không ép buộc cô; và chỉ thì thầm, khi cậu nhắc bóng cô ấy, "Đừng nói ra." Câu trả lời duy nhất mà công chúa đáp lại là một cái nhìn tinh nghịch. Cô đã cao hơn đầu cậu một thước. Cái nhìn như muốn nói rằng, "Không bao giờ biết sợ. Thật vui khi phá hỏng theo cách đó."

Công chúa hoàn toàn trông như người ta ở trong nước, đến nỗi chàng hoàng tử khó tin vào mắt mình khi thấy cô từ từ đi lên, nắm lấy ban công và biến mất qua cửa sổ.

Cậu quay đầu lại, gần như trông ngóng nhìn thấy cô vẫn ở bên cạnh. Nhưng chỉ có một mình cậu ở dưới nước. Vì vậy, cậu lặng lẽ bơi đi, và quan sát ánh đèn rọi khắp nơi trên bờ hàng giờ sau khi công chúa an toàn trong buồng của mình. Ngay sau khi họ đi hết, hoàng tử lên bờ để tìm áo choàng và thanh kiếm của mình, và sau một vài khó khăn cậu đã tìm thấy chúng. Sau đó, cậu ta lấy hết sức mình để vòng qua hồ sang bờ bên kia. Tại đó cánh rừng trông hoang dã hơn, và bờ thì dốc hơn – nổi thẳng lên những ngọn núi bao quanh hồ ở mọi phía, liên tục gửi thông điệp là những dòng suối bạc xuống hồ từ sáng đến tối, và suốt đêm dài. Hoàng tử nhanh chóng tìm thấy một vị trí mà cậu có thể nhìn thấy ánh sáng màu xanh trong phòng công chúa, và ở chỗ này, ngay cả vào ban ngày, cậu cũng sẽ không có nguy cơ bị phát hiện từ bờ đối diện. Nó là một dạng hang động trong vách đá, nơi cậu tự làm cho mình một chiếc giường bằng lá khô, sau đó liền nằm xuống vì đói

và muốn giữ cho mình tỉnh táo. Suốt cả đêm chàng hoàng tử đã mơ thấy mình đang bơi cùng công chúa.

Chương 10 ~ Ngắm trăng

Sáng sớm hôm sau, cậu ra ngoài để tìm thức ăn. Cậu sớm phát hiện ra tại một túp lều của một người đi rừng, là nơi mà trong nhiều ngày sau đó, cậu được tiếp tế tất cả những gì mà một hoàng tử dũng cảm sẽ cho là cần thiết. Và vì hiện giờ đã có rất nhiều thứ đảm bảo cho sự sống của mình, cậu không nghĩ đến những đòi hỏi chưa tồn tại. Bất cứ khi nào Care đi vào bất ngờ, vị hoàng tử này cũng luôn cúi đầu chào anh ta theo cung cách hoàng gia nhất.

Khi hoàng tử trở về hang động của mình sau bữa sáng, cậu thấy công chúa đã đang nổi lệnh bình trong hồ, với sự có mặt của nhà vua hoặc hoàng hậu — qua vương miện của họ, và một đoàn khách khứa trên những chiếc thuyền nhỏ xinh xắn, gồm những tán dù rực rỡ tất cả các sắc cầu vồng, cờ va ca cờ đuôi nheo của nhiều thứ khác nữa. Đó là một ngày tươi đẹp, và ngay sau đó chàng hoàng tử đã hừng hực muốn lao ngay vào làn nước lạnh với nàng công chúa mát mẻ. Nhưng cậu phải kìm lại cho đến lúc chạng vạng; vì các thuyền có người canh gác, rồi phải đến khi mặt trời lặn bữa tiệc náo nhiệt mới bắt đầu tan dần. Thuyền này đến thuyền khác tấp vào bờ, theo sau đó là vua và hoàng hậu, cho đến khi chỉ còn lại một chiếc, dường như là thuyền riêng dành cho công chúa. Nhưng cô vẫn chưa muốn về cung điện, và hoàng tử nghĩ rằng mình đã thấy cô ra lệnh cho chiếc thuyền vào bờ mà không có công chúa. Thế nào đi chăng nữa thì nó cũng đã chèo đi; và bây giờ, giữa cả hội lộng lẫy, chỉ còn lại một đóm trắng. Thế là hoàng tử bắt đầu hát.

Và đây là những gì anh chàng đã ngân nga: —

“Quý cô xinh đẹp

Trăng treo như thiên nga
Ngước đôi mắt nàng lên
Xua đuổi đi màn đêm
 Bằng sức mạnh
Của đôi mắt nàng.
Cánh tay ngọc ngà,
 Mái chèo tuyết,
Đưa nàng lại đây,
Khua nước khe khàng.
Mềm mại và chậm rãi,
 Đưa nàng lại đây.
Dòng chảy phía sau nàng
 Qua hồ,
Vẻ trong trắng rạng rỡ!
 Những đường rẽ nước
Theo đôi, đôi theo vì nàng,

Vẻ trong trắng rạng rỡ!
 Bám lấy nàng,
 Làn nước xanh;
Phần không phải từ nàng,
 Nhưng mới mẻ
 Lạnh lùng và chân thật
Những nụ hôn quanh nàng.
 Bập bênh quanh ta,
 Dòng nước âu sầu
 Đã rời nàng đi;
 Làm ta hân hoan,
 Vì các người đã
Hôn nàng nhưng rời rời nàng
 đi."

Trước khi hoàng tử kịp hoàn thành bài hát của mình, công chúa đã ở ngay dưới chỗ cậu đang ngồi, và nhìn lên tìm kiếm anh chàng. Công chúa đã để đôi tai dẫn lối.

"Nàng có muốn một cú rơi nữa không, công chúa?" hoàng tử nhìn xuống.

"A! Anh đây rồi! Được thôi, nếu anh vui lòng, hoàng tử," công chúa nhìn lên đáp lại.

"Làm sao nàng biết ta là hoàng tử, công chúa?" hoàng tử nói.

"Bởi vì anh là một chàng trai trẻ rất tử tế, hoàng tử à," công chúa nói.

"Vậy thì đến nào, công chúa."

"Vậy tìm ta đi, hoàng tử."

Chàng hoàng tử cởi khăn quàng cổ, thắt lưng dắt kiếm, sau đó là áo choàng, buộc tất cả chúng lại với nhau và thả chúng xuống. Nhưng sợi dây quá ngắn. Cậu tháo khăn xếp trên đầu ra, buộc nó vào thêm, đã là tất cả nhưng chỉ vừa đủ dài; và cái túi tiền của cậu đã hoàn thành cái dây. Công chúa vừa xoay sở để nắm chặt nút thắt bằng tiền bạc, trong giây lát đã ở bên cạnh cậu. Tầng đá này cao hơn nhiều so với tầng đá trước đó, và độ vắng và bỏ nhào trông rất lớn. Nàng công chúa đang trong trạng thái sung sướng tột độ, cuộc bơi lội của họ rất ngon lành.

Họ gặp nhau từ đêm này qua đêm khác, và bơi trong hồ nước đêm trong vắt; Nơi đó là niềm vui của hoàng tử, vì (cho dù là cách nhìn nhận vạn vật của công chúa ảnh hưởng đến cậu ta, hay cậu ta thực sự trở nên nhẹ-đầu) cậu ta thường tưởng tượng rằng mình đang bơi trên bầu trời thay vì hồ nước. Nhưng khi hoàng tử nói về việc ở trên thiên đàng, cô nàng lại hết sức cười vào mặt cậu.

Khi mặt trăng lên, công chúa mang đến cho hai người một thứ hạnh phúc khác. Mọi thứ trông thật lạ lẫm và khác hẳn dưới ánh sáng từ nó, với một cảm giác mới mẻ xưa cũ, héo tàn nhưng vẫn không ngừng biến đổi. Khi mặt trăng gần tròn, một trong những thú vui lớn của họ là, lặn sâu xuống nước, rồi quay vòng, nhìn lên để thấy một hình tròn sáng khổng lồ qua mặt nước ở gần phía trên họ, lung linh, rung rinh, và dao động, kéo ra và co lại, dường như tan biến rồi lại liền thành khối. Sau đó, họ sẽ bật người lên khỏi mặt nước xuyên qua đốm sáng đó; và kìa, mặt trăng hiện lên, phía xa xa, rành rành, đều đặn và lạnh lùng, và rất đáng yêu, ở dưới đáy cái hồ sâu và xanh hơn cái của họ, như công chúa nói.

Hoàng tử sớm phát hiện ra rằng khi ở dưới nước, công chúa rất giống những người khác. Và bên cạnh đó, cô ấy không quá sốt sắng với các câu hỏi hay có các câu trả lời kiểu trên biển cũng như trên bờ. Cô ấy cũng không cười quá nhiều; và khi cô ấy cười, nó trông thật mềm mại hơn biết bao. Công chúa hoàn toàn có vẻ khiêm tốn và dịu dàng hơn khi nàng ở dưới nước hơn là khi trên bờ. Nhưng những lúc hoàng tử, người đã thực sự biết yêu khi rơi xuống hồ, bắt đầu nói với cô về tình yêu, cô luôn quay đầu về phía cậu và cười. Sau một lúc, công chúa bắt đầu hiện lên vẻ bối rối, như thể cô đang cố gắng hiểu ý cậu, nhưng không thể - bộc lộ ra một ý niệm rằng cậu ám chỉ điều gì đó. Nhưng ngay khi rời hồ, công chúa đã thay đổi rất nhiều, đến nỗi hoàng tử đã tự nhủ: "Nếu lấy nàng, ta thấy chẳng ích gì: hai ta phải biến thành một chàng tiên cá và một nàng tiên cá, và cần ra khơi ngay lập tức."

Chương 11 ~ Tiếng rít...!

Niềm hân hoan của công chúa khi ở trong hồ đã dần biến thành một cảm xúc mạnh mẽ đến nỗi cô ấy hiếm dịp mà chấp nhận ra khỏi nước chỉ trong một tiếng đồng hồ. Hãy hình dung ra nỗi kinh hoàng của công chúa sau đó, vào một đêm đang lặn với hoàng tử, cô đã bất chợt nảy lên nghi ngờ rằng cái hồ không còn sâu như trước đó nữa. Hoàng tử không thể tưởng tượng được chuyện gì đã xảy ra. Cô ngoi lên khỏi mặt nước, và không nói một lời, bơi hết tốc lực về phía hồ cao hơn. Cậu đuổi theo, nài nỉ hỏi xem do cô bị ốm, hay chuyện gì đã xảy ra. Công chúa không hề quay đầu lại hay là thèm để ý đến câu hỏi của hoàng tử. Vào đến bờ, cô kiểm tra các tảng đá trong phút chốc. Nhưng cô không thể đưa ra kết luận, vì mặt trăng rất nhỏ nên cô không thể nhìn rõ. Do đó, công chúa quay lại và bơi về nhà, không nói một lời để giải thích hành vi của mình với hoàng tử, người có sự hiện diện mà cô dường như không còn nhận thức được nữa. Cậu đã phải trở về hang động trong sự bối rối và đau khổ tột độ.

Ngày hôm sau, công chúa đã quan sát rất nhiều lần, mà than ôi! cũng cố nỗi sợ hãi của cô ấy. Cô nhận thấy các bãi ngầm thì quá khô; cỏ trên bờ và cây cỏ bám trên đá đều héo rũ. Cô đánh dấu dọc theo đường viền hồ, và để ý chúng ngày này qua ngày khác, trong mọi hướng gió; cho đến cuối cùng, ý nghĩ khủng khiếp đã trở thành một sự thật chắc chắn - rằng mặt hồ đang tụt xuống.

Cô công chúa tội nghiệp gần như mất hết lý trí nhỏ bé của mình. Đối với cô ấy, thật khủng khiếp khi nhìn thấy cái hồ mà mình yêu quý hơn bất kỳ thứ gì khác, đang chết dần chết mòn trước mắt mình. Nước vơi dần, từ từ cạn kiệt. Những mỏm đá mà từ trước đến nay không nhìn thấy bắt đầu hiện ra

dưới làn nước sâu trong vát. Chẳng bao lâu chúng đã được hong khô dưới ánh nắng mặt trời. Thật sợ hãi khi nghĩ đến lớp bùn sẽ sớm trườn lên đây mà nứt nẻ và rữa ra, đẩy những cái chết của các sinh vật đáng yêu còn những sinh vật xấu xí lại trôi dạt, giống như một sự phá hủy thế giới. Và nhiệt tỏa ra từ mặt trời sẽ nóng làm sao nếu không có bất kỳ hồ nước nào! Cô không thể chịu nổi khi bơi trong đó nữa, và bắt đầu trở nên tiều tụy. Cuộc sống của công chúa có vẻ đã bị ràng buộc với nó; và bao giờ cái hồ chìm, ấy là lúc cô ấy cũng trở nên héo hon. Mọi người nói rằng công chúa sẽ không sống nổi đến một giờ sau khi hồ nước biến mất.

Nhưng cô ấy không hề khóc.

Mọi vương quốc khác được thông báo đến rằng bất cứ ai phát hiện ra nguyên nhân dẫn đến sự sụt giảm của hồ nước sẽ được thưởng theo nghi thức hoàng gia. Hum-Drum và Kopy-Keck tự đề cử mình, dùng vật lý học và siêu hình học, nhưng vô ích. Thậm chí họ không thể đề xuất ra một nguyên nhân.

Trên thực tế, chính bà cô công chúa là kẻ tạo ra trò phá quấy này. Khi nghe tin cháu gái thích thú ở dưới nước hơn bất kỳ ai khác, bà ta đã nổi cơn thịnh nộ và tự nguyện rửa bản thân vì không tiên liệu đến chuyện này.

"Nhưng," bà ta nói, "Ta sẽ sớm sắp đặt lại mọi thứ. Nhà vua và đám dân sẽ chết khát; não của chúng sẽ sôi lên và sủi lẫn tăn trong hộp sọ trước khi ta thua trận này."

Mụ phù thủy phát ra một tiếng cười hung dữ, khiến lông trên lưng con mèo đen của bà dựng ngược lên vì kinh hãi.

Sau đó, bà ta đi đến một chiếc rương cũ trong phòng, mở nó và lấy ra một thứ trông giống như một miếng rong biển khô. Rồi bà ta ném nó vào một chậu nước. Tiếp theo, bà ném thêm một ít bột vào nước, và vừa khuấy nó

bằng cánh tay vừa lăm bắm những từ mang âm thanh ghê rợn, mà nội dung còn gớm guốc hơn. Xong việc, bà ta đặt cái bồn sang một bên, và lấy từ trong rương một chùm lớn hàng trăm chiếc chìa khóa gỉ sét, kêu lạch cạch trên đôi tay run rẩy. Bà ngồi xuống và tiến hành tra đầu cho chúng. Trước khi hoàn thành, từ trong bồn tắm, nước vẫn chảy chậm kể từ khi bà ngừng khuấy, một con rắn xám khổng lồ trườn ra, cái đầu ròi đến nửa thân. Nhưng bà phù thủy không để ý. Nó ra khỏi bồn tắm, chuyển động theo hình lượn sóng, cho đến khi chạm vào người phụ nữ, khi nó kê đầu lên vai mụ và phát ra một tiếng rít nhỏ bên tai. Bà ta giật bắn - nhưng với niềm vui; và nhìn thấy cái đầu đang tựa vào vai mình, bà ta kéo nó về phía trước và hôn con rắn. Sau đó, bà rút hết thân con rắn ra khỏi bồn tắm, và quấn nó quanh cơ thể mình. Đó là một trong những sinh vật đáng sợ mà ít ai từng thấy - Bạch Xà Bóng Đêm.

Sau đó, mụ phù thủy cầm theo chùm chìa khóa và đi xuống hầm rượu; vừa mở khóa cửa, bà ta vừa tự lăm bắm:

"Thế này mới thật đáng sống chứ!"

Khóa cánh cửa lại sau lưng, bà bước xuống vài bậc vào trong căn hầm, và xuyên qua nó, bà mở một cánh cửa khác trong một lối đi chật hẹp và tối tăm. Rồi cái cửa này cũng bị khóa lại sau lưng, và bà ta tiếp tục đi xuống vài bước nữa. Nếu có ai đi theo bà công chúa phù thủy này, hẳn sẽ nghe thấy tiếng mở khóa đúng trăm cánh cửa, rồi lại đi xuống vài bước sau mỗi cánh cửa được mở. Khi mở cánh cửa cuối cùng cũng là lúc bà ta bước vào một hang động rộng lớn, vòm hang được chống đỡ bởi những cây cột đá khổng lồ tự nhiên. Vòm hang này chính là mặt bên dưới của đáy hồ.

Sau đó, mụ phù thủy gỡ con rắn ra khỏi cơ thể và cầm đuôi nó giơ lên cao. Thứ sinh vật gớm ghiếc vươn cái đầu của nó về phía nóc hang mà nó vừa hay có thể chạm đến. Sau đó, con rắn bắt đầu đung đưa cái đầu tới lui, với chuyển động chậm rãi, như thể đang tìm kiếm một thứ gì đó. Cùng lúc đó,

bà ta bắt đầu đi lòng vòng quanh hang động, càng ngày càng tiếp cận gần trung tâm hơn; còn đầu của con rắn thể hiện cùng một chuyển động y như vậy trên vòm hang, vì bà ta vẫn còn đang cầm nó. Và con rắn cứ thế tiếp tục đung đưa từ từ. Vòng đi vòng lại cái hang, họ không ngừng thu nhỏ phạm vi di chuyển, cho đến khi con rắn đột ngột lao lên, và dùng miệng bám lấy nóc hang.

"Đúng rồi, con vật tuyệt đẹp của ta!" công chúa già la lên; "vắt nó cho khô."

Bà ta thả nó ra, treo nó ở đấy, và ngồi xuống một tảng đá lớn với con mèo đen, đã theo bà khắp hang động, ngay bên cạnh. Sau đó, mù phù thủy bắt đầu lẩm bảm và liên kết những từ khủng khiếp lại với nhau. Con rắn treo mình như một con đĩa khổng lồ đang hút đá; con mèo đứng cong lưng, đuôi dựng như một sợi dây cáp, ngược nhìn con rắn; còn người phụ nữ già thì ngồi và lẩm nhảm. Bảy ngày bảy đêm họ giữ như thế. Khi con rắn đột nhiên rơi xuống khỏi cái trần hang như thể đã kiệt sức, rồi co lại giống như một miếng rong biển khô. Mù phù thủy đứng dậy, nhặt nó lên, bỏ vào túi và nhìn lên nóc. Một giọt nước rung rinh ở ngay chỗ con rắn vừa hút. Ngay khi thấy vậy, bà ta liền quay đầu bỏ chạy, theo sau là con mèo. Bà đóng cửa một cách vội vàng khủng khiếp, khóa nó lại, rồi nhắm đọc một số từ đáng sợ, chạy nhanh đến cái cửa tiếp theo, bà ta cũng khóa lại và lẩm bảm; và cứ thế với tất cả trăm cánh cửa, cho đến khi bà đến căn hầm của mình. Ở đó, bà ngồi bệt xuống như muốn ngất đi, nhưng lắng nghe một cách thích thú tiếng nước chảy xiết, mà có thể nghe được rõ ràng qua cả trăm cánh cửa.

Nhưng như thế là không đủ. Dù lúc này bà cô phù thủy đã tận hưởng sự trả thù, bà ta trở nên mất kiên nhẫn. Nếu không có thêm biện pháp khác, hồ sẽ còn lâu mới biến mất. Vì vậy, đêm hôm sau, khi mảnh trăng già hấp hối cuối cùng mọc lên, bà đã lấy một ít nước trước đó đã hồi sinh con rắn, cho vào một cái chai, và lên đường cùng với con mèo. Trước khi trời sáng, bà ta

đã hoàn thành một vòng quanh hồ, miệng nhắm những ngôn từ đáng sợ khi băng qua từng dòng suối, và đổ vào đó một ít nước từ cái chai mang theo. Hoàn thành một vòng xong, bà phù thủy lại lẩm bẩm thêm lần nữa, và hất một nắm nước về phía mặt trăng. Do đó, mỗi mùa xuân của đất nước không còn rộn ràng và sôi nổi nữa, chết dần chết mòn như mạch đập của một người sắp lìa đời. Ngày hôm sau, không thể nghe được thác nước rơi xuống dọc ven hồ. Các dòng kênh trở nên khô cạn; và không có những vết bạc xuôi xuống theo triền núi ở bên sườn màu của những ngọn núi. Và không riêng gì các mạch nguồn của mẹ Trái Đất ngừng chảy; vì tất cả trẻ sơ sinh trên khắp vương quốc đã gào khóc lên một cách kinh hãi – chỉ là không có giọt nước mắt nào.

Chương 12 ~ Hoàng tử đâu rồi?

Chưa bao giờ kể từ cái đêm công chúa rời đi đột ngột như vậy mà hoàng tử có một cuộc nói chuyện đàng hoàng riêng với nàng. Cậu đã nhìn thấy cô một hoặc hai lần trong hồ; nhưng theo như cậu tìm hiểu được, cô đã không còn ở trong đó vào buổi tối nữa. Chàng hoàng tử ngồi và hát, và trông đợi Nữ thần biển của mình trong vô vọng; trong khi cô ấy, giống như một vị nữ thần biển thực sự đang trở nên héo mòn với hồ của mình, chìm xuống khi nước hồ hạ xuống dần, tiêu tụy khi hồ khô lại. Khi cậu phát hiện ra đang có sự thay đổi mực nước, cậu đã vô cùng lo lắng và bối rối. Cậu không thể nói rằng liệu cái hồ đang chết dần vì người phụ nữ đã bỏ rơi nó; hay vì người phụ nữ đó sẽ không đến vì hồ đã bắt đầu chìm. Nhưng hoàng tử quyết tâm ít nhất phải biết chuyện đó là như thế nào.

Hoàng tử cải trang, và vào cung điện, yêu cầu được gặp một viên quan hầu của lãnh chúa. Ngay tức khắc sự xuất hiện của cậu ta đã đạt yêu cầu; và người hầu của lãnh chúa là một đàn ông sâu sắc, nhận thấy rằng có điều gì đó ẩn chứa trong lời khẩn khoản của hoàng tử hơn là ngôn từ ngoài tai. Cậu cũng thấy rằng không ai có thể biết được lời giải cho những khó khăn hiện tại có thể xuất hiện ở đâu. Vì vậy, một hoàng tử đã chấp nhận mở một lời cầu xin để được làm người đánh giày cho công chúa. Việc yêu cầu một vị trí dễ dàng như vậy quả là lấu cá, vì nàng công chúa này không thể làm giày bẩn nhiều như các nàng công chúa khác.

Cậu sớm học được tất cả những gì có thể học về công chúa. Cậu gần như đã bị sao lãng khỏi việc chính; nhưng sau khi đi lang thang quanh hồ trong nhiều ngày, và lặn xuống từng mực nước còn lại, tất cả những gì hoàng tử có

thể làm là đánh bóng thêm cho các đôi bốt sang trọng mà không bao giờ được dùng tới.

Vì công chúa luôn giam mình trong phòng, với những tấm rèm được kéo ra che lại hồ nước đang chết. Nhưng cô không thể xua đuổi nó khỏi tâm trí mình dù chỉ một lúc. Nó ám ảnh trí óc của công chúa đến nỗi cô cảm thấy như thể hồ nước là linh hồn của mình, đang cạn kiệt bên trong cô, đầu tiên là thành bùn, sau đó sẽ thành điên loạn và dẫn tới cái chết. Do đó, công chúa đã nghiền ngẫm về sự biến đổi, với tất cả những phần đi kèm đáng sợ của nó, cho đến khi cô ấy hầu như bị phân tâm. Về phần hoàng tử, nàng đã quên mất chàng. Cho dù cô đã rất thích bầu bạn với hoàng tử trong nước, cô không còn quan tâm đến cậu ấy nữa nếu không có điều đó. Nhưng dường như công chúa cũng đã quên luôn cả cha và mẹ của mình. Mặt hồ tiếp tục hạ xuống. Những đốm nhỏ nhầy nhụa bắt đầu xuất hiện, đều đều lóng lánh giữa ánh sáng thay đổi của dòng nước. Chúng phát triển thành những mảng bùn rộng lớn và lan rộng ra, các tảng đá hiện lên chỗ nọ chỗ kia, và những đàn cá lộp độp quẫy và những con lươn bò lổm ngổm. Người dân đổ xô ra đánh bắt chúng, và tìm kiếm bất cứ thứ gì rơi ra từ những con thuyền hoàng gia.

Sau một thời gian, cái hồ đã biến mất hoàn toàn, chỉ còn lại một số nơi vực sâu nhất vẫn chưa bị cạn kiệt nước.

Chuyện xảy ra vào một ngày nọ, một nhóm thiếu niên phát hiện ra họ đang đứng trên bờ vực của một trong những bể nước này ngay chính giữa hồ. Đó là một bồn đá có độ sâu đáng kể. Ngó xuống, họ thấy ở phía dưới có thứ gì đó ánh lên màu vàng dưới ánh mặt trời. Một cậu bé nhảy xuống và lặn tìm nó. Đó là một cái đĩa bằng vàng phủ đầy chữ viết. Họ mang nó lên nhà vua.

Một mặt của chiếc đĩa ghi những dòng này: —

"Cái chết đơn độc từ cái chết có thể cứu nguy.

Tình yêu là chết, và dũng cảm cũng vậy.

Nắm mô sâu nhất, tình yêu có thể lấp đầy.

Tình yêu tồn tại bên dưới ngọn sóng quây."

Điều này đã đủ bí ẩn đối với nhà vua và triều thần. Nhưng mặt trái của tấm đĩa đã giải nghĩa một chút. Nó có nội dung như sau: —

"Nếu cái hồ biến mất, họ phải tìm ra cái lỗ mà nước chảy đi. Nhưng cố ngăn nó lại bằng bất kỳ cách thông thường nào cũng đều vô ích. Chỉ một phương thức là có hiệu quả. — Dùng cơ thể của một người đang sống để tự hấn ngăn dòng chảy. Hấn phải tự nguyện hi sinh bản thân mình và cái hồ phải lấp đầy bằng cuộc sống của người đó. Nếu không thì, sự trả giá này là vô ích, đã đến lúc nó nên diệt vong."

Chương 13 ~ Ta ở đây

Đây là một tiết lộ mà nhà vua rất khó chịu - không phải ngài không muốn hy sinh một thần dân, mà là ngài vô vọng trong việc tìm được một người sẵn sàng hy sinh bản thân mình. Tuy nhiên, không còn nhiều thời gian nữa, vì công chúa hiện đang nằm bất động trên giường, và không có chất bổ dưỡng nào ngoài nước hồ, mà bây giờ không còn là thứ tốt nhất nữa. Vì vậy, nhà vua đã công bố khắp cả nước về nội dung của chiếc đĩa vàng kì lạ.

Tuy nhiên, không một ai xung phong.

Hoàng tử, sau chuyến hành trình vài ngày vào rừng để hỏi ý kiến một ẩn sĩ mà cậu gặp trên đường đến Lagobel, đã không hề biết gì về lời tiên tri cho đến khi cậu trở về.

Sau khi nghe lại từng chi tiết, cậu ngồi xuống và suy tư, —

"Nàng sẽ chết nếu ta không làm điều đó, và cuộc sống sẽ chẳng còn gì ý nghĩa đối với ta nếu không có nàng; thế nên ta sẽ chẳng mất gì khi làm điều đó. Và cuộc sống của nàng sẽ trở lại dễ chịu hơn hết, vì nàng sẽ sớm quên ta thôi. Và sẽ xuất hiện nhiều thứ đẹp đẽ và hạnh phúc hơn trên thế giới! — Mà chắc chắn, ta sẽ không thể nhìn ngắm chúng." (Đến đây, chàng hoàng tử tội nghiệp thở dài một tiếng.) "Cái hồ trông đáng yêu biết bao dưới ánh trăng, với sinh vật lộng lẫy vui chơi trong đó tựa như một vị thần của thiên nhiên! — Ấy thế mà, sẽ khá khó để bị nhấn chìm chỉ với vài tấc. Để ta xem nào — Sẽ phải là một mét bảy mươi bảy của ta để có thể chết đuối." (Đến đây cậu ta cố bật cười nhưng không thể.) "Càng lâu càng tốt, nhưng mà," cậu tiếp tục, "chẳng nhẽ ta không thể đòi hỏi công chúa sẽ ở bên cạnh ta mọi lúc? Như thế, ta sẽ nhìn thấy nàng thêm một lần nữa, hôn nàng, chắc vậy, ai mà biết

được? và ta sẽ chết khi nhìn vào đôi mắt ấy. Như thế sẽ chẳng có cái chết nào nữa. Ít nhất thì ta sẽ không cảm thấy nó. Và để cái hồ có thể được đầy trở lại vì mỹ nhân! Được rồi! Ta sẵn sàng!"

Chàng hoàng tử hôn lên chiếc ủng của công chúa, đặt nó xuống và nhanh chóng đến tìm gặp nhà vua. Nhưng bằng cảm giác, khi cậu đến, rằng bất cứ thứ tình cảm mùi mẫn nào cũng sẽ có khả năng không vừa ý ngài, cậu đã quyết định thực hiện toàn bộ việc này với sự thờ ơ. Thế nên, cậu gõ cửa kho bạc của nhà vua, nơi mà nó là một tội tử hình nếu làm phiền ngài.

Khi nghe thấy tiếng gõ cửa, nhà vua đứng phắt dậy và mở cửa trong cơn thịnh nộ. Chỉ nhìn thấy mỗi người đánh giày, ngài rút kiếm ra. Tôi rất tiếc phải nói rằng điều này là cách thông thường của ngài ta để khẳng định địa vị của một đức vua, khi ngài cho rằng phẩm giá của mình đang bị đe dọa. Nhưng hoàng tử không hề hoảng hốt.

"Xin bệ hạ, tôi là người hầu của ngài," cậu nói.

"Người hầu của ta! Người dám nói dối? Ý người là sao?"

"Ý tôi là, tôi sẽ đóng nút bản vào cái chai lớn cho ngài."

"Người điên rồi sao?" Nhà vua lớn tiếng quát, nâng cao thanh kiếm của mình.

"Tôi sẽ đặt một cái nút – nắp – theo cách ngài gọi nó, trong hồ nước đang rò rỉ của ngài, thưa hoàng đế," hoàng tử nói.

Nhà vua nổi giận đến nổi trước khi nói được thì ngài ta đã có thời gian để bình tĩnh lại, và suy nghĩ rằng sẽ rất lãng phí nếu giết kẻ duy nhất sẵn sàng hi sinh trong trường hợp khẩn cấp hiện tại, vì suy cho cùng thì kẻ xác xược này cũng sẽ chết như hẳn phải chết bởi chính tay của ngài. "Ồ!" cuối cùng

nhà vua cũng cắt kiếm vào vỏ một cách khó khăn, vì nó quá dài; "Ta phải mang ơn ngươi, một anh chàng trẻ người non dạ! Uống một ly rượu chứ?"

"Không, cảm ơn ngài," hoàng tử đáp.

"Tốt thôi," nhà vua nói. "Ngươi có muốn chạy về và gặp cha mẹ mình trước khi thực hiện nhiệm vụ không?"

"Không, cảm ơn ngài," hoàng tử nói.

"Vậy thì chúng ta sẽ đi tìm cái lỗ ngay lập tức," nhà vua nói rồi cho gọi một số người hầu cận.

"Khoan đã, xin bệ hạ; tôi có một điều kiện," hoàng tử xen ngang.

"Cái gì!" Nhà vua kêu lên, "một điều kiện! Và với ta! Sao ngươi dám?"

"Nếu ngài vui lòng," Hoàng tử đáp lại một cách hờ hững. "Chúc bệ hạ buổi sáng tốt lành."

"Tên khốn! Ta sẽ cho người bỏ ngươi vào một cái bao tải, và ấn vào trong cái lỗ."

"Tốt thôi, thưa bệ hạ," hoàng tử đáp, trở nên tôn trọng hơn một chút, kéo cơn thịnh nộ của nhà vua sẽ tước đi niềm hạnh phúc chết vì công chúa. "Nhưng điều đó có ích gì cho ngài? Xin hãy nhớ rằng lời tiên tri đã nói nạn nhân phải tự nguyện hiến thân."

"Ái chà, chính ngươi đã tự tìm đến đây," nhà vua vắn lại.

"Vâng, với một điều kiện."

"Lại điều kiện!" ngài gầm lên, một lần nữa rút kiếm ra. "Cút đi! Ai đó sẽ đủ vui mừng khi có được niềm vinh dự ngươi đang mang trên vai."

"Ngài chắc biết sẽ không dễ dàng có được người khác thế chỗ của tôi."

"Được rồi, điều kiện của ngươi là gì?" Nhà vua gằm gù, cảm thấy rằng hoàng tử đã đúng.

"Chỉ có điều này," hoàng tử trả lời "Vì tôi không được phép chết trước khi tôi hoàn toàn bị nhấn chìm, và sự chờ đợi sẽ khá mệt mỏi, công chúa, con gái của ngài, sẽ đi với tôi, cho tôi ăn bằng đôi tay của nàng, và chú ý đến tôi mọi lúc, để an ủi tôi; vì ngài phải thừa nhận nó khá là khó khăn. Ngay khi nước ngập đến mắt tôi, cô ấy có thể đi và sống vui vẻ, và quên đi người đánh giày tội nghiệp của nàng."

Lúc này, giọng nói của hoàng tử ngập ngừng, và cậu gần như dâng trào cảm xúc, bất chấp sự kiên quyết của mình.

"Tại sao cậu không nói cho ta biết điều kiện trước? Làm âm ỉ như vậy thật không ra làm sao!" nhà vua kêu lên.

"Ngài có chấp nhận không?" hoàng tử hỏi lại.

"Tất nhiên là được," nhà vua trả lời.

"Quá tốt. Tôi đã sẵn sàng."

"Vậy hãy đi ăn tối một chút trong khi ta sắp xếp người đi tìm địa điểm."

Nhà vua ra lệnh cho lính canh của mình và đưa ra chỉ thị các viên quan phải tìm ra cái lỗ dưới hồ ngay lập tức. Vì vậy, lòng hồ được đánh dấu thành các phần và được kiểm tra kỹ lưỡng, và một giờ sau hoặc lâu hơn một chút, cái lỗ đã được phát hiện. Nó ở giữa một phiến đá, gần trung tâm của hồ, trong chính cái bể mà chiếc đĩa vàng đã được tìm thấy. Đó là một cái lỗ ba góc không có kích thước lớn. Có nước chảy quanh viên đá, nhưng rất ít nước chảy qua cái lỗ.

Chương 14 ~ Anh thật tốt bụng

Hoàng tử đã trung diện cho dịp này, vì cậu đã quyết tâm sẽ hi sinh như một vị hoàng tử.

Khi công chúa nghe được rằng có một người đàn ông đã đề nghị được chết vì cô ấy, cô ấy đã xúc động đến nỗi nhảy khỏi giường, mỏng manh như thường lệ và nhảy múa vui sướng quanh phòng. Cô không quan tâm người đàn ông đó là ai; nó chẳng là gì cả. Cái lỗ cần được bịt lại; và nếu chỉ một người đàn ông làm được, thì sao, cứ lấy một người. Trong một hoặc hai giờ sau mọi thứ đã sẵn sàng. Người hầu vội vàng thay đồ cho công chúa, và họ rước cô đến bên hồ. Cô ấy liền hét lên và lấy tay che mặt khi nhìn thấy nó. Họ để công chúa cố định trên phiến đá, nơi họ đã đặt sẵn một chiếc thuyền nhỏ cho cô. Nước không đủ sâu để làm nổi thuyền, nhưng họ hy vọng chẳng bao lâu nữa nó sẽ khác. Những người tùy tùng đặt cô lên đệm ở trên thuyền với đầy rượu vang và trái cây và những món đẹp đẽ khác, và phủ một mảnh che lên tất cả.

Vài phút sau, hoàng tử xuất hiện. Công chúa đã nhận ra cậu ngay lập tức, nhưng cô không nghĩ rằng việc tỏ ra quen biết cậu là nên làm lúc này.

"Tôi đây," hoàng tử nói. "Đưa tôi vào."

"Họ nói với ta rằng đó là một người đánh giày", công chúa nói.

"Đúng là tôi," hoàng tử nói. "Tôi đánh xi đen đôi ủng nhỏ của người ba lần một ngày, vì chúng là tất cả những gì tôi có thể làm cho người. Hãy đưa tôi vào."

Các triều thần không hề phật ý sự thẳng thắn của cậu, ngoại trừ việc xì xào với nhau rằng cậu đã phát ngôn một cách bất cẩn.

Nhưng làm thế nào để đưa cậu ấy vào? Cái đĩa vàng không chỉ dẫn về điều này. Hoàng tử nhìn vào cái lỗ, và nghĩ ra cách duy nhất. Cậu đặt cả hai chân của mình vào đó, ngồi lên phiến đá, và khom người về phía trước, dùng hai bàn tay che lại cái góc còn đang hở ra. Trong tư thế không thoải mái này, cậu quyết định chiều theo số phận của mình, quay sang mọi người, nói, —

"Bây giờ mọi người có thể về."

Nhà vua đã trở về cung điện ăn tối.

"Bây giờ mọi người có thể về," công chúa lặp lại sau cậu, như một con vẹt.

Mọi người vâng lời cô và rời đi.

Ngay tức thì, một con sóng nhỏ tràn qua đá, và làm ướt một bên đầu gối của hoàng tử. Nhưng cậu không bận tâm lắm. Cậu ấy bắt đầu hát, và bài hát đó như thế này: —

"Nhu một thế giới không còn điều tốt đẹp,

Ánh sáng tối tăm trong thung lũng nhỏ;

Nhu một thế giới không có chút gì

của dòng nước chảy xuôi;

Nhu một thế giới không có ánh nhìn

Của đại dương mênh mông đẹp đẽ;

Nhu một thế giới không có hạt mưa nào

Lấp lánh trên đồng bằng đầy nắng;

Sẽ giống như vậy, trái tim ta, và thế giới của người,

Nếu không có tình yêu chảy trong ta.

"Như một thế giới không có thanh âm

Của các rãnh ngấm dưới lòng đất;

Hay sự sôi động mùa xuân

Ngoài bóng tối lang thang;

Hay dòng chảy dạt dào

Của cội nguồn sông suối;

Hay những vãn âm đánh rơi

Trên ngọn cây sồi;

Hay tiếng hùng tráng của đại dương,

Khi ngài vui mừng dậy sóng; —

Và linh hồn ta, cả thế giới của người sẽ như vậy,

Nếu không có tình yêu nào ngân nga trong ta.

"Hỡi nàng, hãy giữ lấy niềm vui của thế gian này;

Hãy giữ lấy sông nước trong tâm mắt.

Tình yêu đã khiến ta mạnh mẽ tiến lên,

Vì nàng, xuống nơi sâu,

Nơi có ánh sáng và tiếng rền của nước

Qua bóng tối không bao giờ đến:

Để ta, cầu nguyện, một ý nghĩ của ta

Mùa xuân, một chút tốt lành, với người;

Chó để linh hồn không tình yêu của người hiện diện

Như mặt đất khô cằn và đói khát."

"Hát lại đi, hoàng tử. Nó làm ở đây bớt tệ nhạt hơn," công chúa nói.

Nhưng cậu thấy thật khó để cất giọng ca một lần nữa, và một khoảng lặng nói dài sau đó.

"Anh thật tốt bụng, hoàng tử," cuối cùng công chúa lên tiếng, có vẻ hơi thờ ơ, khi cô ấy nằm trên thuyền với đôi mắt nhắm nghiền.

"Xin lỗi vì ta không thể đáp lại lời khen," hoàng tử nghĩ; "nhưng rốt cuộc thì nàng vẫn đáng để người ta chết vì mình."

Một đợt sóng nữa, và một đợt khác, và một đợt khác chảy trên đá, và làm ướt cả hai đầu gối của hoàng tử; nhưng cậu không nói hay cử động gì. Hai—ba—bốn tiếng đồng hồ trôi qua theo cách này, công chúa dường như đã ngủ, và chàng hoàng tử rất kiên nhẫn. Nhưng cậu thấy hụt hẫng nhiều trong tình hình này, vì cậu không có được sự an ủi như mong đợi.

Cuối cùng thì hoàng tử không thể chịu đựng thêm được nữa.

"Công chúa!" cậu gọi.

Nhưng vào lúc đó, công chúa bắt đầu kêu lên. —

"Ta đang nổi! Ta đang nổi rồi!"

Và chiếc thuyền nhỏ va vào đá.

"Công chúa!" Hoàng tử lặp lại, cậu vui mừng khi thấy nàng tỉnh táo và hào hứng nhìn đắm đuối xuống làn nước.

"Gì vậy?" cô lên tiếng mà không hề ngoái nhìn lại.

"Cha của nàng đã hứa rằng nàng sẽ chăm chú vào ta, và nàng đã không nhìn ta lấy một cái."

"Ông ấy đã bảo vậy sao? Thế thì ta cho là mình phải làm việc này. Nhưng mà ta buồn ngủ quá!"

"Vậy thì hãy ngủ đi, nàng yêu dấu, và đừng bận tâm đến ta," hoàng tử tội nghiệp nói.

"Anh thực sự rất tốt," công chúa đáp. "Ta nghĩ rằng ta sẽ chớp mắt thêm."

"Cho ta một ngụm rượu và một cái bánh quy trước đã," hoàng tử nói, rất khiêm tốn.

"Bằng cả trái tim ta," công chúa vừa nói vừa ngáp.

Nhưng rồi cô cũng lấy rượu và bánh quy, sau đó nghiêng người qua mạn thuyền về phía hoàng tử, buộc phải nhìn vào cậu.

"Tại sao, hoàng tử," công chúa nói, "trông anh không được khỏe! Anh có chắc là mình không thấy vấn đề gì không?"

"Không một chút nào," cậu trả lời, dù thực sự đang cảm thấy rất chóng mặt. "Chỉ là ta sẽ chết mất trước khi kịp có ích cho nàng, nếu ta không có thứ gì đó để nhét vào bụng."

"Vậy thì đây," cô nói, đưa ly rượu cho anh.

"À! Nàng phải cho ta ăn. Ta không dám cử động, nước sẽ trực tiếp chảy đi mất."

"Ôi trời!" công chúa nói; và ngay lập tức cô bắt đầu đút cho cậu mấy miếng bánh quy và vài ngụm rượu.

Khi cô cho cậu ăn, hoàng tử thì thoảng cố tình chạm môi vào những đầu ngón tay của công chúa. Cô ấy dường như không để ý đến điều đó, do thế này hay thế khác. Nhưng hoàng tử thì cảm thấy khác hơn.

"Bây giờ vì lợi ích riêng của nàng, thưa công chúa," cậu nói, "Ta không thể để cho nàng đi ngủ. Nàng phải ngồi nhìn ta, nếu không ta sẽ không thể tiếp tục."

"Chà, ta sẽ làm bất cứ điều gì có thể để giúp đỡ anh," cô trả lời, với vẻ hạ cố; và, khi ngồi xuống, cô đã nhìn vào cậu, và tiếp tục chăm chú nhìn cậu với sự vững vàng tuyệt vời, cân nhắc trên mọi khía cạnh.

Mặt trời lặn và mặt trăng mọc lên, từng dòng phun ra, nước dâng lên đến cơ thể của hoàng tử. Lúc này chúng đã đến thắt lưng cậu ấy.

"Tại sao chúng ta không thể bơi?" công chúa nói. "Hình như nước đã đủ ở đây rồi."

"Ta sẽ không bao giờ bơi được nữa," hoàng tử nói.

"Ồ, ta quên mất," công chúa nói sau đó giữ im lặng.

Cứ thế, nước dần dần dâng lên cao, và lên trên hoàng tử. Công chúa ngồi và nhìn cậu. Đôi lúc cô lại đút cho cậu ăn. Màn đêm buông xuống. Nước càng ngày càng tuôn lên nhiều hơn. Mặt trăng cũng lên cao và cao hơn, chiếu sáng lên khuôn mặt của chàng hoàng tử đang chuẩn bị chờ đón cái chết. Nước đã ngập đến cổ.

"Nàng sẽ hôn ta một cái chứ, công chúa?" cậu cất giọng yếu ớt. Sự lãnh đạm giờ đều biến mất.

"Được thôi," công chúa trả lời và hôn cậu một nụ hôn dài, ngọt ngào và lạnh lùng.

"Bây giờ," hoàng tử nói, với một tiếng thở dài mãn nguyện, "Ta sẽ chết một cách vui vẻ."

Cậu không nói thêm nữa. Công chúa cho cậu một ít rượu lần cuối sau bữa ăn. Rồi cô lại ngồi xuống, và nhìn cậu. Nước cao lên hơn nữa, chạm vào cằm hoàng tử. Chạm vào môi dưới của cậu. Chạm vào giữa môi. Cậu ngậm miệng một cách khó khăn để ngăn nước tràn vào. Công chúa bắt đầu cảm thấy kỳ lạ. Nước chạm vào môi trên của cậu. Cậu thở bằng mũi. Công chúa trở nên hoảng loạn. Nước che đi lỗ mũi. Đôi mắt cô trông có vẻ sợ hãi, và ánh lên vẻ hoang dại dưới ánh trăng. Đầu hoàng tử ngã ra phía sau; nước đóng lại trên mặt, những bọt khí mang hơi thở cuối cùng nổi lên trên mặt nước. Công chúa hét lên một tiếng, rồi lao xuống hồ.

Cô cầm lấy một bên chân, sau đó đến chân kia, kéo và giật, nhưng công chúa không di chuyển được chút nào. Cô dừng để lấy hơi, và điều đó khiến cô nhận ra là hoàng tử đã không thể lấy được hơi để thở. Công chúa trở nên luống cuống. Cô giữ lấy cậu, và giữ đầu cậu phía trên mặt nước, điều này khả thi vì bây giờ tay cậu không còn trên cái lỗ nữa. Nhưng nó không có ích gì, vì cậu ấy đã ngưng thở.

Tình yêu và nước đã mang lại tất cả sức mạnh cho công chúa. Cô ở dưới nước, ra sức kéo, cuối cùng cô cũng rút được một chân ra. Chân còn lại dễ dàng sau đó. Làm thế nào mà cô đưa hoàng tử vào thuyền thì công chúa không bao giờ kể lại được; nhưng sau khi làm xong, cô đã mệt lả. Tỉnh táo lại, cô nắm lấy mái chèo, giữ cho mình vững vàng nhất có thể, và cứ thế chèo, cho dù cô chưa từng chèo thuyền bao giờ. Những tảng đá tròn, qua bãi nông, xuyên qua bùn, cô chèo thuyền cho đến khi đến bậc thềm lên cung điện. Lúc này những người hầu đã ở sẵn trên bờ, vì họ đã nghe thấy tiếng hét

của công chúa. Cô bảo họ đỡ hoàng tử về phòng riêng, đặt cậu nằm trên giường công chúa, đốt lửa và gọi các bác sĩ đến.

"Nhưng còn cái hồ thì sao, công chúa!" Người hầu phòng bị đánh động bởi tiếng ồn, bước vào, trong chiếc mũ ngủ của anh ta.

"Hãy tự mà đi và dim chính mình trong đó!" công chúa nói.

Đây là lần thô lỗ cuối cùng công chúa từng phạm phải; và người ta cho là cô ấy phải có lý do chính đáng để trở nên kích động với người hầu cận của vua như vậy.

Nếu đó là nhà vua đi chăng nữa, ngài cũng sẽ không khá hơn khi ở đây. Nhưng cả ngài và hoàng hậu đều đã say giấc. Và người hầu phòng quay trở lại giường của mình. Bằng cách nào đó, các bác sĩ không bao giờ đến. Vì vậy, công chúa và người vú già của cô ấy đã bị bỏ lại với hoàng tử. Nhưng bà vú là một phụ nữ khôn ngoan, và biết phải làm gì.

Họ đã thử mọi cách trong một thời gian dài mà không thành công. Công chúa gần như quay mòng giữa hy vọng và sợ hãi, nhưng cô đã cố gắng hết lần này đến lần khác, và hết lần này đến lần khác.

Cuối cùng, vào lúc họ từ bỏ tất cả, ngay khi mặt trời mọc, hoàng tử mở mắt.

Chương 15 ~ Mưa rồi kìa!

Công chúa òa khóc nức nở và khuyu xuống sàn. Cô cứ như vậy cả tiếng đồng hồ và nước mắt vẫn không ngừng rơi. Tất cả nước mắt dồn nén cả cuộc đời đã xối xả ùa ra lúc này. Và một cơn mưa ập đến, như chưa từng xuất hiện ở vương quốc này. Mặt trời chiếu sáng muôn nơi, và những giọt mưa lớn rơi thẳng xuống đất phản chiếu ánh mặt trời cũng sáng lóa lên. Cung điện nằm chính giữa một cái cầu vồng. Đó là một cơn mưa của những viên hồng ngọc, ngọc bích, ngọc lục bảo, và hoàng ngọc. Nước xối xả từ trên núi xuống như vàng nóng chảy; và nếu không có cửa xả ngầm, hồ sẽ không chứa nổi và nước sẽ tràn qua lụt lội cả vương quốc. Nước đầy ắp muôn nẻo.

Nhưng công chúa không để ý đến cái hồ. Cô nằm trên sàn và khóc. Và cơn mưa trong phòng này tuyệt vời hơn nhiều so với cơn mưa ngoài kia. Vì khi mưa hạ xuống một chút, còn công chúa muốn đứng dậy, cô ngạc nhiên nhận ra rằng mình không thể. Cuối cùng, sau nhiều nỗ lực, cô ấy đã đứng được trên đôi chân của mình. Nhưng cô lập tức ngã xuống. Nghe thấy tiếng cô ngã, bà vú già thét lên một tiếng đầy thích thú, và chạy đến bên cô, gào to:

"Đứa trẻ yêu quý của ta! Cô ấy đã tìm lại trọng lực của mình rồi!"

"Ồ, chính là nó! Là nó phải không?" công chúa nói, lần lượt xoa bóp vai và đầu gối. "Con nghĩ nó rất khó chịu. Con cảm thấy như cơ thể mình bị nghiền nát ra từng mảnh."

"Hoan hô!" hoàng tử kêu lên từ trên giường. "Nếu nàng đã hồi phục, công chúa, thì ta cũng vậy, thế còn hồ nước thì sao?"

"Tràn đầy," cô hầu trả lời.

"Thế thì tất cả chúng ta đều hạnh phúc."

"Thực sự là vậy!" công chúa sực sùi trả lời.

Và cả vương quốc hân hoan trong ngày mưa ấy. Ngay cả những đứa trẻ sơ sinh cũng quên đi rắc rối ngày trước, nhảy múa và ca vang thật vui vẻ. Nhà vua kể chuyện, hoàng hậu lắng nghe. Và ngài đã chia tiền trong cái hòm của mình, còn hoàng hậu thì chia mật ong trong nồi, cho tất cả những đứa trẻ. Có một sự tung bừng hồ hởi như chưa từng hiện hữu trước đây.

Tất nhiên hoàng tử và công chúa đã được đính hôn ngay lập tức. Nhưng công chúa phải học cách đi bộ, trước khi họ có thể kết hôn theo đúng phép tắc. Và điều này không hề dễ dàng vào thời điểm đó, vì cô ấy không thể đi đứng hơn một đứa trẻ sơ sinh. Công chúa luôn ngã xuống và bị thương.

"Đây có phải là trọng lực mà chàng đã phải quen với nó không?" Một ngày nọ, cô ấy nói với hoàng tử, khi cậu đỡ cô dậy từ sàn nhà. "Còn ta, ta cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều khi không có nó."

"Không, không, không phải thế. Đây mới là nó," hoàng tử đáp, khi cậu nhắc cô lên, bế cô như một đứa trẻ, hôn cô không ngừng. "Đây là trọng lực."

"Thế thì tốt hơn đấy," cô nói. "Ta không để tâm việc này quá đâu."

Và công chúa nở nụ cười ngọt ngào, đáng yêu nhất với hoàng tử. Cô ấy trao cho cậu một nụ hôn nhẹ nhàng để đáp lại; cậu lại nghĩ rằng chúng đã được trả giá cao rồi, vì lúc này cậu đã hoàn toàn không kiềm chế nổi niềm vui sướng. Ấy thế mà, tôi e rằng công chúa đã phàn nàn về trọng lực của mình nhiều hơn một lần sau vụ này.

Phải mất một thời gian dài công chúa mới bước đi nhuần nhuyễn được. Nhưng cái khổ của việc học nó lại được cân bằng bởi hai thứ, một trong hai điều đó sẽ là sự khuyến khích thích đáng. Đầu tiên, chính hoàng tử là người

dạy cho cô; và thứ hai, cô ấy có thể lao xuống hồ bất cứ khi nào cô muốn. Tuy nhiên, cô ấy thích có hoàng tử nhảy xuống hồ nước với mình hơn; nước văng ra khi họ nhảy xuống trước đây không là gì so với vệt nước tung tóe mà họ tạo ra bây giờ.

Hồ không bao giờ cạn nữa. Theo thời gian, nó đã mài mòn trần của hang động và giờ thì nó trở nên sâu gấp đôi so với trước đây.

Sự trả thù duy nhất của công chúa đối với cô ruột của mình là giẫm mạnh vào ngón chân sưng húp của bà ta khi cô bắt gặp người phụ nữ đó. Nhưng cô đã hối tiếc ngay ngày hôm sau, khi nghe nói rằng nước đã nhấn chìm cung điện của bà ta, và nó đã đổ xuống trong đêm, chôn vùi bà ta trong đồng cỏ nát; từ đó không ai dám mạo hiểm đào xác công chúa. Bà ta vẫn nằm ở đó cho đến ngày nay.

Thế là hoàng tử và công chúa đã sống với nhau hạnh phúc; họ đội vương miện vàng, trang phục vải, giày làm từ da, và có những đứa trẻ đủ cả nam lẫn nữ, không một ai trong số chúng từng được nhắc tới là, vào dịp quan trọng nhất, bị mất đi nguyên tử nhỏ nhất thuộc phân trọng lượng cơ thể xứng đáng của mình.

-Hết-

